

พระอรหันต์ที่ถูกลืม

บทสวดมนต์ตัดกรรม ของสมเด็จโต

พระแก้วมณีโชติ

พระแก้วกายสิทธิ์จากสวรรค์ เทวดาร่วมสร้างถวายเป็นพุทธบูชา

นามผู้สร้าง

ข้าพเจ้าขอแผ่เมตตาจิตและอุทิศผลบุญกุศลนี้ให้แก่วิญญาณทั้งหลาย
ตลอดจนเจ้ากรรมนายเวร ขอให้ท่านทั้งหลายจงโมทนาส่วนกุศลนี้ด้วยเทอญ

พระอรหันต์ที่ถูกลืม

หนังสือเล่มนี้ จัดทำขึ้นเพื่อให้ท่านระลึกถึงพระคุณพ่อพระคุณแม่ ผู้เป็นพระอรหันต์ของลูก ไม่มีใครในโลกนี้จะให้ความรัก ความหวังดี ความปรารถนาดี และเลี้ยงดูเราได้ดีเหมือนพ่อแม่ ถ้าท่านกำลังลืมพ่อแม่ พลิกอ่านสักครั้ง จะรักพ่อแม่มากขึ้น

หนังสือเล่มนี้ได้ผ่านการอธิษฐานบุญญาฤทธิ์ โดยท่านมหาพรหมชินนะปัญจะระ อาจารย์สมเด็จโตจากโลกทิพย์

พระอรหันต์ที่ถูกลืม

บทสวดมนต์ตัดกรรม ของสมเด็จโต

ISBN : 974-9633-10-5

พิมพ์ครั้งที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ครั้งที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๔๗ จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม

จัดทำโดย : **บ้านธรรมะโต**

ที่อยู่ ๗๐/๔๓๒ หมู่บ้านสินทวีวิลล่า โครงการ ๕ หมู่ ๑๐

ถนนพระรามที่ ๒ แขวงบางมด เขตจอมทอง กรุงเทพฯ ๑๐๑๕๐

โทร. **๐ ๒๔๕๒ ๗๐๙๙**

วันเสาร์ - วันอาทิตย์ เวลา ๙.๐๐ - ๒๐.๐๐ น.

คำสอนของเจ้าประคุณสมเด็จโต

"ถ้าอยากให้ลูกดี ต้องทำดีให้ลูกดู
ถ้าจะให้ลูกกตัญญู ต้องแสดงให้ลูกเห็น"

ธรรมโอสถ

"การให้ธรรมะพ่อแม่ เป็นการทดแทนพระคุณที่สูงสุด"

ลูกเอ๋ย...ยามที่พ่อแม่ของเจ้ามีอายุมากขึ้น ย่อมมีโรคภัยไข้เจ็บมาเบียดเบียน ความแข็งแรงของร่างกายที่เคยมีก็ลดลง ใจน้อย โกรธง่าย ความจำก็เสื่อม ขี้หลงขี้ลืม จิตใจก็หมดความสุขสดชื่น ถึงแม้พวกเจ้าจะคอยเอาใจใส่ดูแลใกล้ชิดสักเพียงใดก็ตาม ก็ไม่อาจช่วยให้พ่อแม่ของเจ้ามีความสุขได้เต็มที่ เพราะพวกเจ้าทุกคนต่างก็มีภาระหน้าที่ต้องรับผิดชอบ เจ้าช่วยท่านให้ได้รับความสุขเพียงการให้กินอยู่หลับนอนอันเป็นความสุขทางกายเท่านั้น แต่จิตใจของท่านหาได้ร่าเริงสดชื่นผ่องใสไม่ เจ้าจงจำไว้ว่าการให้ความสุขแก่พ่อแม่อย่างแท้จริงก็คือ การให้ธรรมะด้วยการสอนหลักธรรมง่าย ๆ ให้พ่อแม่ของเจ้า พาท่านไปทำบุญทำทาน สอนท่านให้รู้จักการปฏิบัติบูชา สวดมนต์ ภาวนา แผ่เมตตา ธรรมะจะอยู่ในจิตใจของพ่อแม่เจ้าทุกภพทุกชาติ ถือว่าเป็นการทดแทนพระคุณที่สูงสุด เจ้าจงจำไว้นะลูกเอ๋ย...

(คำสอนของสมเด็จโต ท่านได้บันทึกเอาไว้ด้วยลายมือของท่าน อันเป็นอมตะวาจา)

คำปรารภจากใจบริสุทธิ์

หนังสืออมตะธรรม สมเด็จโต อานิสงส์การสวดมนต์แผ่เมตตามหาบุญ ได้ถูกเผยแพร่ออกไปอย่างรวดเร็วด้วยผู้อ่านนำไปสวดปฏิบัติได้ผลดี จึงช่วยกันเผยแพร่ให้ญาติพี่น้องได้รู้จักการสวดมนต์ ภาวนา แผ่เมตตา ผู้อ่านจำนวนมากร่วมบริจาคเงินทำบุญสร้างหนังสืออมตะธรรม สมเด็จโต เพื่อนำไปแจกจ่ายเผยแพร่ในงานสำคัญ เช่น งานศพ งานบวช งานบุญมงคลต่าง ๆ ผู้เขียนก็ยินดีและโมทนาบุญในส่วนกุศลของทุกท่าน ด้วยมีผู้อ่านจำนวนมากได้ขอให้ผู้เขียนนำเอาคำสอนที่เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับความกตัญญูกตเวทีมาสอนให้เด็กลูกหลานได้รู้จัก เนื่องจากสังคมปัจจุบันกำลังลืมความกตัญญูกตเวที ผู้เขียนจึงได้เขียนเรื่องจริงที่เกิดขึ้นในสมัยสมเด็จโต มาเผยแพร่ให้อ่านกันเพื่อเป็นคติเตือนใจสอนพุทธศาสนิกชนที่เป็นลูกให้รู้จักความกตัญญูกตเวทีต่อบิดามารดาและผู้มีพระคุณ เรื่องราวในหนังสือเล่มนี้เป็นคำเทศนาของสมเด็จโต ที่ได้มาจากดวงพระวิญญาณของท่าน ที่ได้เล่าให้อาจารย์ผู้เขียนได้ทราบผ่านนิมิตสมาธินั่นคือเรื่อง **พระอรหันต์ที่ถูกลืม** และอาจารย์ผู้เขียนก็ได้อนุญาตให้นำเอาหลักธรรมคำสอนของสมเด็จโต มาเผยแพร่เป็นธรรมทานในหนังสือเล่มนี้แล้ว

ในอดีตผู้เขียนก็เหมือนกับท่านทั้งหลาย ที่ต้องรับผลกรรมเป็นโรคหอบหืดที่ทุกข์ทรมาน ประสบปัญหาหน้าที่การงาน การเงิน หนี้สินรุงรังและปัญหาภายในครอบครัว ทำให้มีแต่ความทุกข์กายทุกข์ใจตลอดเวลา เคยออกแสวงหาอาจารย์ต่าง ๆ ให้ช่วยขจัดปัดเป่าทุกข์ ขจัดเคราะห์ แต่ก็ไม่มีท่านใดที่จะช่วยได้ มิหนำซ้ำกลับเพิ่มความทุกข์ยากเข้าไปอีกเพราะต้องไปหาเงินมาเป็นค่าครู และค่าใช้จ่ายในการประกอบพิธีกรรม แต่โชคดีที่ยังมีบุญอยู่บ้าง จึงได้มาพบท่านอาจารย์สายสมเด็จโต อาจารย์ได้สอนการ

ปฏิบัติธรรมที่แปลก และแตกต่างจากท่านอาจารย์ทั่วไปที่มักจะสอนให้เราปฏิบัติเพื่อการหลุดพ้นจะได้หมดทุกข์ แต่การปฏิบัติธรรมแบบสมเด็จโตจะสอนการปฏิบัติเป็น ๒ ขั้นด้วยกัน

ขั้นแรก จะเป็นการตัดกรรม ขจัดวิบากกรรม ขจัดความทุกข์ที่ได้รับในปัจจุบันเสียก่อน เมื่อมีความสุขกายและสุขใจในทางโลกแล้ว จึงมาปฏิบัติใน**ขั้นที่สองซึ่งเป็นขั้นที่อยู่เหนือโลก** สอนให้ละทั้งทุกข์และสุข มุ่งสู่ความหลุดพ้นเข้าสู่อรหันต์แดนพระนิพพาน ผู้เขียนจึงได้ตั้งใจปฏิบัติธรรมแบบสมเด็จโตด้วยศรัทธาและความเชื่อมั่น ในเวลาไม่นานผู้เขียนก็ได้พ้นจากความทุกข์ ผู้เขียนได้เห็นผลจากการปฏิบัติธรรมตามคำสอนของสมเด็จโตว่า ตัวเราสามารถตัดเวร ตัดกรรม ขจัดทุกข์ ขจัดเคราะห์ได้จริงด้วยตัวของเราเอง ไม่จำเป็นต้องไปพึ่งพาอาศัยบุคคลอื่น ตนย่อมเป็นที่พึ่งแห่งตนได้ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า จึงเป็นแรงบันดาลใจให้สร้างบ้านธรรมะโตขึ้นมา เพื่อให้เป็นที่พึ่งแก่คนที่มีความทุกข์ โดยมีจุดมุ่งหมาย

๑. แจกหนังสืออมตะธรรม สมเด็จโต อานิสงส์การสวดมนต์แผ่เมตตามหาบุญและ **พระอรหันต์ที่ถูกลืม** เป็นธรรมทาน ไปยังวัดวาอารามต่าง ๆ และพุทธศาสนิกชนทั้งหลายทั่วประเทศที่สนใจ เพื่อหวังที่จะให้คนอ่านหนังสืออมตะธรรมสมเด็จโตมีความกตัญญูกตเวทีต่อบิดามารดา ซึ่งเป็นพระอรหันต์ในบ้าน สอนให้ทราบถึงการทำบุญที่จะให้ผลได้ในชาติปัจจุบัน

๒. สอนการปฏิบัติธรรมแบบสมเด็จโต อันเป็นการปฏิบัติบูชาที่พระพุทธเจ้ายกย่องว่าได้บุญมากที่สุด ด้วยการจัดพิธีบวชนวเคราะห์กรรม ปฏิบัติกรรมฐาน ด้วยการสวดมนต์ ภาวนา แผ่เมตตา เพื่อตัดวิบากเวรกรรม ขจัดเคราะห์ ขจัดทุกข์โศกโรคภัยด้วยตัวของท่านเอง ไม่ต้องพึ่งพาอาศัยบุคคลอื่นทุกวันเสาร์ – อาทิตย์ ที่บ้านธรรมะโต

๓. จัดพิธีอภัยทาน ซื้อ–ไถ่ชีวิตโค–กระบือ ชำระหนี้กรรมเก่า ด้วยการสร้างกรรมใหม่ในปัจจุบัน เป็นการให้ทานแก่เกษตรกรผู้ยากไร้ ตาม

โครงการพระราชดำริธนาคารโค-กระบือ

๔. ตรวจดูดวงพยากรณ์ชะตาชีวิต โดยท่านซินแสอี้หยินหยาง ผู้มีดวงแก้วกายสิทธิ์รู้เห็นอดีตและอนาคต ท่านอาจสงสัยทำไมจะต้องมีการตรวจดูดวงชะตาด้วย ผู้เขียนขอเรียนชี้แจงให้ทราบว่าคนเราเมื่อมีความทุกข์เวียนเข้ามาในชีวิต มักจะมุ่งไปพึ่งพาอาศัยคนอื่นโดยคาดหวังว่าคนเหล่านั้นจะช่วยเหลือตนให้พ้นจากเคราะห์กรรมความทุกข์ลงได้ ยอมเสียสละเงินทองมากมายเพื่อแก้เคราะห์กรรม แต่คนเหล่านั้นก็ยังแก้เคราะห์กรรมช่วยท่านไม่ได้ หลอกให้ท่านเสียเงินเสียเวลา ด้วยเหตุนี้ผู้เขียนจึงได้เชิญซินแสอี้หยินหยาง มาเป็นที่พึ่งแก่คนเหล่านี้ ด้วยท่านซินแสก็เป็นศิษย์สายสมเด็จโต เป็นศิษย์ผู้น้องของผู้เขียน จึงมั่นใจได้ว่าท่านสามารถแก้เคราะห์กรรมช่วยคนเหล่านั้นได้แน่ ท่านซินแสรับตรวจดูดวงชะตาที่บ้านธรรมะโตทุกวันเสาร์-อาทิตย์ ในวันเสาร์ตั้งแต่เวลา ๙.๐๐-๒๐.๐๐ น. วันอาทิตย์ตั้งแต่ ๙.๐๐ - ๑๗.๐๐ น. โปรดโทรจองนัดหมายที่ ๐ ๑๘๓๙ ๔๙๓๙ ค่าดูดวงทุกบาททุกสตางค์ท่านซินแสมอบให้บ้านธรรมะโตทั้งหมด เพื่อจะได้นำเงินไปพิมพ์หนังสืออมตะธรรม สมเด็จโต และ พระอรหันต์ที่ถูกลืม แจกเป็นธรรมทานให้แก่พุทธศาสนิกชนทั่วประเทศ

บ้านธรรมะโต ได้รับพลังทิพย์จากท่านมหาพรหมชินนะปัญจะระและสมเด็จโต ท่านมหาพรหมชินนะปัญจะระเป็นอาจารย์จากโลกทิพย์ที่สอนสมเด็จโต ท่านได้อธิษฐานบุญญาฤทธิ์ลงในหนังสืออมตะธรรม สมเด็จโต จนทำให้ผู้คนจำนวนมากที่ได้รับหนังสืออมตะธรรม สมเด็จโต ต่างพบความสุขความสำเร็จในชีวิตจากการปฏิบัติตามหนังสือ จึงมีผู้คนจำนวนมากเดินทางมาที่บ้านธรรมะโตเพื่อสักการะบูชารูปหล่อสมเด็จโต ซึ่งเป็นของเก่าที่สมเด็จโตสร้างไว้เมื่อ พ.ศ. ๒๔๑๒ และได้มาบนท่านมหาพรหมชินนะปัญจะระขอให้ท่านช่วยเหลือในเรื่องที่ติดขัดจนสำเร็จผลไปทุกราย ที่บ้านธรรมะโตมีรูปภาพและล็อกเก็ตท่านมหาพรหมชินนะปัญจะระ ให้ท่านนำไปบูชาที่บ้าน

และติดตัว เพื่อคุ้มครองภัยให้มีชีวิตเจริญก้าวหน้า มีโชคมีลาภ ถ้าท่านผู้อ่านศรัทธาและมีความเชื่อมั่นในองค์สมเด็จโตและท่านมหาพรหมชินนะปัญจะระ ขอเชิญท่านมาสักการะบูชาขอพรท่านได้ที่บ้านธรรมะโต

สำหรับท่านใดที่เคยปฏิบัติธรรมมาแล้ว แต่ยังมีความทุกข์อยู่และยังไม่เห็นผลในการปฏิบัติธรรมหรือมีข้อสงสัยใด ๆ **เชิญสอบถามผู้เขียนได้ที่ โทร. ๐ ๑๓๑๑ ๒๗๐๓ ถ้าปรึกษาดูดวงชะตากับท่านซินแสอี้หยินหยาง โทร. ๐ ๑๘๓๙ ๔๙๓๙** สำหรับท่านที่ต้องการหนังสืออมตะธรรม สมเด็จโต อานิสงส์การสวดมนต์แผ่เมตตา มหาบุญ และ พระอรหันต์ที่ถูกลืม เชิญมารับได้ที่บ้านธรรมะโต หรือต้องการจะร่วมบริจาคเงินทำบุญเผยแพร่ธรรมเพื่อจะนำหนังสือไปแจกในงานศพ งานบวช งานบุญมงคลต่าง ๆ เป็นธรรมทาน **โปรดติดต่อได้ที่บ้านธรรมะโตทุกวันเสาร์–อาทิตย์ โทร. ๐ ๒๔๕๒ ๗๐๙๙** ผู้เขียนและซินแสอี้หยินหยางมีความปรารถนาดีต่อทุก ๆ คนและมุ่งหวังจะสร้างบุญบารมีสู่ความหลุดพ้น จึงสงเคราะห์ช่วยเหลือผู้ที่มีความทุกข์ร้อนโดยไม่หวังสิ่งใดตอบแทน หากท่านได้รับแสงธรรมจากการอ่านหนังสืออมตะธรรม สมเด็จโต และได้รับความสุขจากการสวดมนต์พระไตรญาณ ชินปญฺชรแล้ว ขอเชิญท่านช่วยกันเผยแพร่หนังสืออมตะธรรม สมเด็จโต และพระอรหันต์ที่ถูกลืม ร่วมบริจาคปัจจัยตามกำลังทรัพย์และศรัทธาของท่านได้ที่บ้านธรรมะโตทุกวันเสาร์ – อาทิตย์

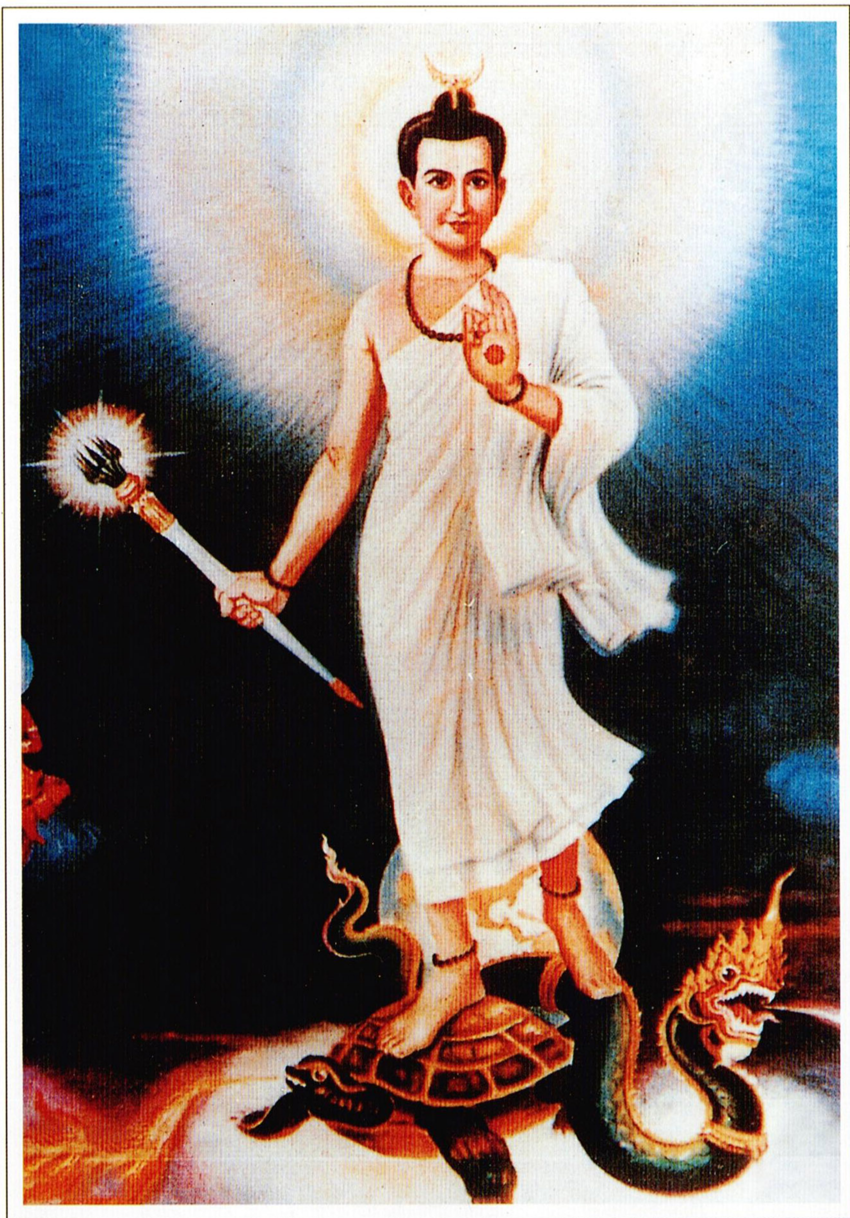
การให้ธรรมะทาน ย่อมชนะการให้ทั้งปวง
เป็นมหาบุญ มหากุศลสูงสุด

พรหมบุตร และซินแสอี้หยินหยาง

พระแก้วมณีโชติ

หนึ่งในเก้าองค์ พระประจำเมืองทิพย์มหานคร

ท่านมหาพรหมชินนะปัญจะระ

อาจารย์สมเด็จโต จากโลกทิพย์

ผู้สร้างพระแก้วมณีโชติ ถวายเป็นพุทธบูชา

ตำนานพระแก้วมณีโชติ (ฉบับย่อ)

สมเด็จโต นิมิต

พระพุทธศาสนาผ่านไป ๒,๕๐๐ ปี จะเกิดกลียุคมนุษย์รบราฆ่าฟันกันเอง โลกมนุษย์จะพบภัยพิบัติจากโรคระบาดที่ร้ายแรงมาคร่าชีวิตผู้คนและสัตว์ให้ล้มตายจำนวนมาก แต่คนที่แขวนพระแก้วมณีโชติติดตัวจะปลอดภัยจากอันตรายทั้งหลายทั้งปวง สมเด็จโตได้นิมิตบอกหลวงปู่ทิพย์พระอรหันต์แห่งถ้ำเชียงดาว จ.เชียงใหม่ ปัจจุบันท่านได้ละสังขารไปแล้ว ท่านเป็นอาจารย์ของผู้เขียน และอนุญาตให้เปิดเผยเรื่องราวพระแก้วมณีโชติ พระแก้วกายสิทธิ์ที่เทวดาสร้างถวายบูชาพระพุทธเจ้า ท่านเล่าว่า

เมื่อครั้งสมัยพุทธกาล องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์ชีพอยู่ พระพุทธองค์ทรงจาริกเที่ยวประกาศเทศนาธรรมสั่งสอนเวไนยสัตว์ พระพุทธองค์ทรงเสด็จจาริกมายังถิ่นต่าง ๆ ทรงพยากรณ์ที่ต่าง ๆ มากมาย และประทานพระเกศาธาตุและพระพุทธบาท อันทรงสมควรและทรงเล็งด้วยพระพุทธญาณว่าต่อไปจะเป็นที่อุดมในธรรม เมื่อเสด็จจากดอยจอมทองและดอยน้อย (ปัจจุบันอยู่ในเขตอำเภอจอมทอง เชียงใหม่) ก็เสด็จต่อมายังดอยกรอม (ปัจจุบันอยู่ในเขตอำเภอฮอด เชียงใหม่) ทรงพยากรณ์ว่า “ต่อไปภายหน้าเมื่อตถาคตปรินิพพานได้ ๑๐๐ ปี ณ ที่แห่งนี้จะเกิดนครใหม่ที่มีความรุ่งเรืองทางพระพุทธศาสนาอย่างมากมีนามว่า **ทิพย์มหานคร** เมืองนี้ปรากฏพระเถระองค์หนึ่งนามว่า **พระธรรมราช** เป็นพระอรหันต์ที่มีฤทธิ์ศักดามาก เป็นที่เคารพนับถือของเหล่ามนุษย์และพญานาคตลอดจนเทวดาทั้งหลาย พระธรรมราชคิดว่าพระพุทธศาสนาจะรุ่งเรืองได้ต้องให้คนทั้งหลายระลึกถึงพระพุทธคุณ จึงคิดจะสร้างพระพุทธรูปองค์เล็กจำลองเป็นรูปของพระพุทธเจ้าเพื่อให้เป็นที่พึ่งของเหล่ามนุษย์ แต่จะสร้างด้วยทองคำหรือเงิน

ก็จะทำให้มนุษย์เกิดความโลภทำอันตรายต่อรูปจำลองของพระพุทธเจ้า ความคิดนี้รู้ไปถึงมหาพรหมผู้มีนามว่า **ชินนะปัญจะระ** ท่านจึงแปลงร่างเป็นชีปะขาวนำเอาแก้วมณีโชติที่ถือเป็นแก้วกายสิทธิ์อยู่บนสวรรค์ชั้นดุสิตมาถวายให้พระธรรมราช พระธรรมราชจึงให้ช่างแกะสลักในเมืองช่วยกันแกะเป็นรูปจำลองของพระพุทธเจ้า ปรากฏว่าช่างแกะสลักไม่สามารถที่จะแกะสลักแก้วมณีโชติได้

พวกช่างปรึกษากันด้วยจนปัญญา ความนี้ทราบถึงพระอินทร์ จึงสั่งให้เทวดาประจำวันทั้ง ๗ องค์ แปลงร่างเป็นมนุษย์ลงมารับอาสา แกะสลักแก้วมณีโชติเป็นรูปจำลองของพระพุทธเจ้า ด้วยการแกะสลักเป็นพระพุทธรูปองค์เล็กใช้ติดกายและองค์ใหญ่สูงครึ่งคืบไว้ประจำบ้านเมือง เพียงใช้เวลา ๗ วันแกะได้ ๘๔,๐๐๐ องค์ เมื่อสร้างเสร็จแล้วพระธรรมราชจึงประชุมกับเจ้าเมืองและชาวเมืองเพื่อจัดงานทำบุญฉลองสมโภชพระแก้วมณีโชติ

ท่านมหาพรหมชินนะปัญจะระและพระอินทร์ จึงแปลงร่างเป็นชีปะขาวมาร่วมในงานฉลองด้วย เมื่อถึงเวลาพระธรรมราชเป็นผู้เจริญพระพุทธมนต์ ชีปะขาวทั้งสองเจริญทิพยมนต์บูชาพระพุทธเจ้า และมีการจุดบ้องไฟเป็นพุทธบูชานับได้ ๑๐๘ กระบอก ชาวเมืองพร้อมใจกันจุดบ้องไฟ เมื่อจุดบ้องไฟติด พวกช่างแกะสลักทั้งเจ็ดและชีปะขาวทั้งสอง ก็กระโดดขึ้นนั่งบนหัวบ้องไฟ บ้องไฟได้พาเอาร่างชีปะขาวและช่างแกะสลัก สูงขึ้น สูงขึ้น จนหายเข้ากลีบเมฆไปในที่สุด ชาวเมืองจึงรู้ว่าเทวดาแปลงร่างมาเป็นช่างแกะสลักและชีปะขาว จึงพากันส่งเสียงแซ่ซ้อง สาธุ สาธุ กึกก้องอึงคะนึงไปทั่วทั้งเมือง ท่านมหาพรหมชินนะปัญจะระจึงประพรมน้ำพุทธมนต์ อวยพรอวยชัย โดยบันดาลให้ฝนทิพย์ตกลงมาทั่วเมือง เสร็จงานแล้วชาวเมืองช่วยกันขุดหลุมลึก ๗ ศอก ๕๖ หลุม นำเอาพระทั้งหมดใส่ไห ๕๖ ไห ฝังในหลุมและกลบอย่างดี พระธรรมราชขอให้พญานาคชื่อ **พญาศรีเสน** เป็นผู้เฝ้ารักษาไม่ให้ผู้ใดมาเหยียบย่ำที่แห่งนี้

ศาสนาตถาคตผ่านไป ๑,๒๐๐ ปี พระแก้วมณีโชติ จะปรากฏขึ้นครั้งแรก โดยพระอรหันต์ผู้มีนามว่า **โสนันโท** ได้นิมิตพบพระแก้วมณีโชติ ขณะที่เหาะไปเมืองพญาครุฑ เห็นดวงไฟลอยจากใต้พื้นดินสู่ท้องฟ้านับหมื่นดวง เป็นที่อัศจรรย์ จึงได้เชิญกษัตริย์ละโว้มาสร้างเมือง ณ ดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้ ได้ตั้งชื่อเมืองนี้ว่า **พิศดารมหานคร** กษัตริย์ผู้ครองเมืองมีความเลื่อมใสพระพุทธศาสนาเป็นอย่างมาก ได้สร้างวัด ๑๐๘ วัดเป็นพุทธบูชา ท่านมหาพรหมชินนะปัญจะระ พระอินทร์ และเทวดา ทราบด้วยญาณทิพย์ จึงแปลงร่างเป็นชีปะขาว มาร่วมอนุโมทนากุศลครั้งนี้ พร้อมถวายพระแก้วมณีโชติ ๑ ไหให้ไว้ประจำเมือง และให้เหล่าเทวดาที่ร่วมสร้างพระแก้วมณีโชติช่วยกันคุ้มครองรักษาแผ่นดินธรรมสืบต่อไป

ศาสนาตถาคตผ่านไป ๒,๐๐๐ ปี พระแก้วมณีโชติ จะถูกนำขึ้นมา ให้มนุษย์สักการะบูชากราบไหว้ เป็นที่พึ่งที่ยึดเหนี่ยว ของคนดีที่มีศีลธรรม ที่เคารพนับถือพระพุทธเจ้า มนุษย์ที่ได้ครอบครองพระแก้วมณีโชติ จะปลอดภัยจากอันตรายทั้งหลายทั้งปวง มีความสุขสมบูรณ์ เจริญด้วยโภคทรัพย์ เทวดาปกปักษ์คุ้มครองรักษา เมื่อนั้นพระพุทธศาสนาจะเจริญรุ่งเรืองสืบต่อไปจนครบ ๕,๐๐๐ ปีตามพุทธพยากรณ์

สมเด็จโตผู้นิมิตพบท่านมหาพรหมชินนะปัญจะระ เมื่อครั้งธุดงค์ไปที่กำแพงเพชร ท่านมหาพรหมชินนะปัญจะระได้สอนคัมภีร์ธรรมศาสตร์ และพิธีการปลุกเสกพระเครื่อง ทำให้พระสมเด็จของท่านมีชื่อเสียงเลื่องลือระบือนามไปทั่วทิศ พร้อมทั้งบอกเล่าตำนารพระแก้วมณีโชติ และบอกให้สมเด็จโตไปเอาพระแก้วมณีโชติมา ๕ ไหเก็บรักษาไว้ ในภายภาคหน้าจะเป็นประโยชน์ในการช่วยทำนุบำรุงพระพุทธศาสนาอยู่ครบ ๕,๐๐๐ ปี

สมเด็จโตพร้อมศิษย์ จึงเดินทางมาที่เมืองทิพย์นครและได้พบกับพญานาคผู้รักษาพระแก้วมณีโชติ พญานาคได้พ่นไฟพิษเข้าใส่ สมเด็จโตจึงภาวนานึกถึงท่านมหาพรหมชินนะปัญจะระ ไฟพิษของพญานาคไม่สามารถ

ทำอันตรายได้ สมเด็จโตบอกพญานาคว่าท่านมหาพรหมชินนะปัญจะระให้มาเอาพระแก้วมณีโชติ ๕ ไห ถ้าท่านไม่เชื่อก็ให้เอ่ยนาม ชินนะปัญจะระ พญานาคเมื่อฟังก็รู้ว่าท่านมหาพรหมชินนะปัญจะระใช้มาจริงไม่ได้พูดเท็จ จึงมอบพระแก้วมณีโชติให้สมเด็จโต ๕ ไห สมเด็จโตนำเอามาเก็บไว้ที่กุฏิท่านโดยให้วิญญาณนางนาคเป็นผู้เฝ้าดูแล ทำให้ไม่มีใครกล้าเข้าใกล้ไหของสมเด็จท่าน ด้วยเกรงกลัวอิทธิฤทธิ์ของวิญญาณนางนาค ที่ชอบปรากฏตัวให้ผู้คนเห็น ก่อนสมเด็จโตจะมรณภาพ ท่านได้นำเอาไหทั้ง ๕ ใบไว้บนเพดานโบสถ์วัดระฆังโดยไม่มีใครรู้ เวลาผ่านไป ๑๐๐ ปี สมเด็จโตได้นิมิตบอกผ่านให้ท่านอาจารย์ของผู้เขียน ได้รับรู้ถึงนิมิตตำนารพระแก้วมณีโชติและมอบพระแก้วมณีโชติทั้ง ๕ ไห ให้แก่ท่านอาจารย์ของผู้เขียนเก็บรักษาไว้ และก่อนที่ท่านอาจารย์ของผู้เขียนจะละสังขารได้มอบพระแก้วมณีโชติให้ศิษย์ของท่านเป็นผู้ดูแลเก็บรักษาไว้ และอนุญาตให้เปิดเผยเล่าเรื่องราว ตำนารพระแก้วมณีโชติให้พุทธศาสนิกชนทั้งหลายได้รับรู้ เพื่อช่วยกันสืบอายุพระพุทธศาสนาให้ครบ ๕,๐๐๐ ปี

พระแก้วมณีโชติ เป็นมหาปูชนียวัตถุสูงสุดประจำพระพุทธศาสนา เป็นที่เคารพนับถือกราบไหว้บูชา และเป็นที่พึ่งยึดเหนี่ยวของโลกทั้ง ๓ มาแต่โบราณกาล ขอเชิญทุกท่านมาสักการะบูชาพระแก้วมณีโชติ พระคู่บ้านคู่เมือง ๑ ใน ๙ องค์แห่งเมืองทิพย์มหานคร ภายในพระเมาลีบรรจุพระบรมสารีริกธาตุเพื่อความเป็นสิริมหามงคลสูงสุดในชีวิต ท่านที่ต้องการบูชาพระแก้วมณีโชติแขวนติดตัวคุ้มครองภัยตามนิมิตสมเด็จโต บูชาได้ที่บ้านธรรมะโต ทุกวันเสาร์–อาทิตย์ ปัจจัยที่ได้จากการบูชานำไปสร้างโบสถ์ กุฏิ ห้องน้ำ วัดพระเจ้าโท้เมืองฮอด จ.เชียงใหม่ วัดที่เป็นต้นกำเนิดตำนารพระแก้วมณีโชติ พระแก้วกายสิทธิ์ที่มาจากสวรรค์ พระที่เทวดาสร้างถวายเป็นพุทธบูชา

พรหมบุตร

พระอรหันต์ที่ถูกลืม

(จากคำเทศนาเดิม ของสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) พรหมรังสี)

พระอรหันต์เป็นผู้มีดวงจิตบริสุทธิ์ ไม่มีความโลภ โกรธ หลง ไม่ยินดียินร้ายในเรื่องใด ๆ ทั้งสิ้น จิตใจของท่านมีแต่ความเมตตากรุณา เป็นเนื้อนาบุญอันสูงสุดหากใครได้ทำบุญกับพระอรหันต์ถือว่าเป็นลาภอันประเสริฐที่สุด บุญที่ได้ทำกับท่านจะส่งผลในชาติปัจจุบัน ทุกคนจึงมุ่งเสาะแสวงหาแต่พระอรหันต์ ซึ่งความเป็นจริงแล้วทุกคนมีพระอรหันต์อยู่ใกล้ตัว แต่เรากลับมองไม่เห็น พ่อแม่ของเราเป็นพระอรหันต์ผู้ประเสริฐ ท่านมีน้ำใจบริสุทธิ์ต่อลูกยิ่งนัก ขอให้คิดดูเถิดท่านเลี้ยงเรามาตั้งแต่อยู่ในท้อง ประคับประคองเรามาถึงเก้าเดือนสิบเดือน เฝ้าทะนุถนอมระวังลูกที่อยู่ในท้อง ด้วยกลัวว่าลูกจะเจ็บกินไม่อิ่ม เมื่อเราคลอดออกมาแล้ว ไม่ว่าลูกจะเป็นหญิงหรือชาย หน้าตาพิกลพิการ จะหูหนวกตาบอด หรือไม่สมประกอบพิการร่างกายและจิตใจ พ่อแม่ก็ไม่เคยรังเกียจ มีแต่ความรักที่บริสุทธิ์ ท่านเลี้ยงดูหาข้าวปลาอาหาร เครื่องนุ่งห่ม หาเงินทองมาให้เราใช้ ยามลูกเจ็บป่วยพ่อแม่ก็อดหลับอดนอนเฝ้าดูแลรักษาจนหายเจ็บ ยามที่ลูกเติบใหญ่ถ้าลูกหลงผิดมีโทสะ ด่าทอ ทุบตี แทนที่ท่านจะโกรธหรือถือโทษเอาผิด ท่านกลับยอมรับทุกข์ ยอมเสียน้ำตา ยอมเป็นเครื่องรองรับอารมณ์ของเรา พ่อแม่อภัยให้ลูกเสมอ ไม่มีใครในโลกนี้ที่จะมีความรักความหวังดี ปรารถนาดีต่อเราอย่างบริสุทธิ์ใจ เหมือนพ่อแม่ของเรา ขอให้ทุกคนดูน้ำใจของพ่อแม่ที่มีให้ต่อลูกมีแต่ความบริสุทธิ์ ไม่คิดหวังสิ่งใดตอบแทน เช่นเดียวกับน้ำใจของพระอรหันต์ที่ให้ต่อมนุษย์ก็มีความบริสุทธิ์เช่นเดียวกัน พ่อแม่ของเราคือพระอรหันต์ผู้ประเสริฐ แต่น่าเสียดายที่ท่าน

กลับเป็นพระอรหันต์ที่ถูกลืม คำพูดเหล่านี้ข้าพเจ้าไม่ได้แต่งหรือพูดขึ้นมาเอง แต่เป็นคำพูดที่สมเด็จโตท่านได้เทศนาให้ชาวเมืองอ่างทองได้ฟังเมื่อคราวที่ท่านถูกนิมนต์ไปเทศนาที่วัดในเมืองอ่างทอง ด้วยแม่ลำดวนได้ระลึกถึงคุณงามความดีของผู้เป็นแม่ที่เสียสละทำทุกอย่างให้ตนเองมีความสุข แต่ตนเองกลับไม่มีโอกาสได้ตอบแทนพระคุณแม่ จึงได้สร้างวัดอุทิศบุญกุศลให้แก่แม่ผู้ล่วงลับไปแล้ว ผู้เขียนขอเล่าเรื่องราวของแม่ลำดวนหญิงใจบุญ เพื่อเป็นการให้สติและเป็นอุทาหรณ์แก่ทุกท่าน ว่ายามที่พ่อและแม่ของท่านยังมีชีวิตอยู่ขอให้พวกท่านจงเลี้ยงดูพ่อแม่ ตอบแทนพระคุณท่านด้วยการซื้ออาหารการกิน หาเสื้อผ้า พาท่านไปทำบุญทำทานถือศีล สวดมนต์ภาวนา เชื่อฟังในโอวาทคำเตือนของท่าน รักษาน้ำใจท่าน ไม่ทำให้ท่านทุกข์ใจ หรือไม่สบายใจ ไม่ปล่อยทิ้งให้ท่านอยู่อย่างว้าเหว่ คอยเอาใจใส่ปรนนิบัติดูแลท่านอย่างใกล้ชิด ท่านจะได้ไม่เสียใจเหมือนแม่ลำดวน ที่ไม่มีโอกาสได้ทดแทนพระคุณเลี้ยงดูแม่ในยามที่ท่านมีชีวิตอยู่

ในสมัยรัชกาลที่ ๔ ถ้าเอ่ยชื่อถึงสมเด็จโต วัดระฆัง คงไม่มีใครที่ไม่รู้จัก ด้วยท่านเป็นยอดนักปราชญ์ รู้แจ้งทั้งทางโลกและทางธรรม และท่านยังเป็นยอดนักเทศน์การเทศน์ของท่านนับว่าแปลกแหวกแนวไม่มีใครเหมือนและไม่เหมือนใคร คำเทศน์ของท่านสะกดให้คนฟังนั่งนิ่งก็ได้ หัวเราะก็ได้ ร้องไห้ก็ได้ ด้วยท่านมีญาณวิเศษสามารถล่วงรู้จิตใจของผู้คน ด้วยเหตุนี้ชื่อเสียงของท่านจึงโด่งดังไปทั่วทั้งสยามในสมัยนั้น

เมืองอ่างทอง ถ้าเอ่ยถึงแม่ลำดวนทั่วทั้งเมืองไม่มีใครไม่รู้จัก ด้วยหญิงผู้นี้ได้ชื่อว่าแม่พระของคนยาก แกช่วยเหลือทุกคนที่บากหน้ามาหาแกด้วยความยินดีเต็มใจ โดยไม่เลือกที่รักมักที่ชัง ไม่ว่าจะมาจากที่ใดแกก็ยินดีช่วยเหลือด้วยความเต็มใจ แกสละทรัพย์ให้ทาน สร้างบุญสร้างกุศลอย่างมากมาย

ช่วยทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา ซ่อมแซมวัดวาอาราม น้ำใจของแม่ลำดวนช่างประเสริฐยิ่งนัก ทุกคนในสมัยนั้นจึงเรียกแกว่า **แม่พระเมืองอ่างทอง**

แม่ลำดวนได้สร้างวัดที่อ่างทองเพื่อบูชาทดแทนพระคุณแม่ และได้เชิญสมเด็จโตวัดระฆังมาเป็นประธานวางศิลาฤกษ์ ฝังลูกนิมิต สมเด็จโตได้ยินชื่อเสียงเรียงนามของแม่ลำดวนมาช้านาน ว่าเป็นแม่พระผู้ใจบุญ แต่มิเคยได้มีโอกาสพบพา เมื่อได้รับจดหมายจากแม่ลำดวนจึงได้รับนิมนต์ด้วยความยินดี

แม่ลำดวนผู้เต็มไปด้วยความเมตตาเป็นที่รักใคร่ของคนทั้งหลาย ผู้คนมองดูนางน่าจะมีความสุขอย่างล้นเหลือกับสิ่งที่ได้กระทำ แต่จะมีใครล่วงรู้ใจของแม่ลำดวนบ้าง นางมีลูกชายสุดที่รักอยู่คนหนึ่งนามว่า **"เจ้าเดช"** ลูกชายของนางเป็นที่รักของนางอย่างมาก แต่ไม่มีใครรู้หรอกว่าสิ่งที่นางรักได้สร้างความเดือดร้อนให้กับคนที่อยู่ภายนอก เจ้าเดชเป็นคนจิตใจเกเร โหดเหี้ยมอำมหิต ไม่มีความเมตตา ผิดกับแม่ลำดวนราวฟ้ากับดิน ไปไหนมาไหนวางตัวเป็นใหญ่เป็นโต แต่เพราะคนทั้งหลายเกรงใจแม่ลำดวน จึงมิได้มีอาการขัดขืนเพราะรู้ว่าแม่ลำดวนรักเจ้าเดชยิ่งกว่าสิ่งใด

เจ้าเดชทำตัวหยิ่งผยองเช่นนี้ตั้งแต่วัยเด็กที่มันแก่น จนปัจจุบันอายุของมันก็เข้าสู่วัยบวชแล้ว มันก็มีใจโหดเหี้ยมจิตใจเต็มไปด้วยความขุ่นมัวทะเยอทะยานมักใหญ่ใฝ่สูง วางก้ามมากขึ้นทุกวัน ๆ บางครั้งมันยังทำร้ายผู้เป็นแม่ของมันเมื่อมันไม่สบอารมณ์ด้วยฤทธิ์แห่งการสูบฝิ่นและกัญชา ด้วยฤทธิ์แห่งตัณหาหน้ามืด เมื่อไม่ได้ดังใจก็แสดงกริยาไม่สุภาพ ถึงกับลงมือตบตีผู้เป็นแม่ ในบางครั้งผู้เป็นแม่ถึงกับนอนเจ็บป่วยด้วยฤทธิ์แห่งโทสะของลูก แต่แม่ลำดวนก็ไม่เคยถือโทษโกรธมัน เพราะความรักของแม่ที่มีต่อลูกยิ่งใหญ่ยิ่งนัก ชาวบ้านทั้งหลายถ้าไม่ติดว่าเป็นลูกของแม่ลำดวนแล้วไซร้ เจ้าเดชผู้นี้ก็หาได้มีชีวิตอยู่ในอ่างทองได้จนเติบโตทุกวันนี้ไม่ เพราะความเลว

ระยำสิ้นดีของมันเป็นที่อิดหนาระอาใจแก่คนในอ่างทองเป็นยิ่งนัก ลูกเขาเมียใครถ้ามันพอใจก็ใช้กำลังฉุดคร่า ซ่องสุมลูกน้องแต่คนเลว ๆ ที่ชอบสูบฝิ่นกัญชา เล่นการพนันและนักเลงหัวไม้ คบเพื่อนฝูงที่เป็นขุนนางที่มีแต่ความชั่วใช้อำนาจก่อความทุกข์ยากไปทั่ว แม่ลำดวนก็ต้องคอยตามแก้ไขปัญหาตลอดเวลา คนทั้งหลายก็เกรงใจในน้ำใจของแม่ลำดวนที่มีบุญคุณอันใหญ่หลวง จึงเอาหูไปนาเอาตาไปไร่

จนเวลาผ่านล่วงเลยมาก็ ๒๐ ปี ในวันนี้แม่ลำดวนมีความสุขเป็นอย่างยิ่งด้วยนางได้สร้างวัดเพื่อบูชาพระคุณแม่ตามที่ตั้งใจ พวกชาวบ้านชาวเมืองต่างก็มาช่วยจัดงานตั้งแต่เช้าจนถึงค่ำ เพื่อให้เป็นงานที่ยิ่งใหญ่ของเมืองอ่างทอง ข้าวปลาอาหารคาวหวานขนมมากมาย มีการละเล่นมโหรสพ โขน หนัง ละคร ด้วยต่างก็ร่วมแรงร่วมใจกันมาช่วยโดยไม่คิดมูลค่า เพื่อเป็นน้ำใจให้แก่แม่ลำดวนหญิงผู้เปี่ยมด้วยความเมตตาและคุณธรรม

แม่ลำดวนหญิงใจพระ ขณะที่กำลังเคี้ยวหมากมองดูสิ่งที่ตนเองสร้างและชาวบ้านชาวเมืองทั่วสารทิศ ต่างนั่งเรือเดินทางกันมาร่วมงานอย่างนับไม่หวาดไม่ไหว หัวใจของนางช่างอิ่มเอมและมีความสุขยิ่งนัก นางเดิน จัดข้าวจัดของภายในวัด ตรวจดูความเรียบร้อย นางมองดูวัดสิ่งที่สร้างขึ้นมาอย่างมีความสุข ขณะที่นางกำลังมองดูอยู่นั้นเสียงเอะอะโวยวายก็ดังขึ้นที่หน้าศาลาการเปรียญ เสียงตุ่มไหแตกขึ้นมา เสียงฝูงชนฮือกันออกมา นางจึงถามบ่าวไพร่ “เกิดอะไรขึ้นรึ”

บ่าวไพร่จึงวิ่งไปดูและมาบอกมา “พ่อเดชของแม่ลำดวนเมาสุรากำลังอาละวาด อยู่ที่หน้าศาลาการเปรียญกับพวกเหมือนเดิม”

แม่ลำดวนจึงเดินไปที่ศาลา เห็นเจ้าเดชกำลังถือไหเหล้าทุ่มแตกอยู่เต็มไปหมด แตกไปทั่วระแหง

แม่ลำดวนจึงบอกว่า "ลูกเอ๋ย... วันนี้เป็นวันสำคัญทางพุทธศาสนา ที่เราได้สร้างบูชาพระพุทธองค์ เจ้าทำไมถึงกินเหล้าเมายาขาดสติ เดี๋ยวพระก็จะมาให้ศีลให้พร แม่ได้เชิญสมเด็จโตแห่งสยามที่อยู่ในวังให้มาเป็นเกียรติระบือนามแก่ตระกูลของเราและชาวบ้าน เจ้าไม่น่าทำกริยาเช่นนี้เลย แม่ขอเถอะลูกรัก"

เจ้าเดชกำลังเมามายด้วยฤทธิ์สุรากัญชาและยาฝิ่น "แม่ขอเหรอ ได้ซิแม่" ว่าแล้วจึงเดินมายังนางด้วยฤทธิ์สุรา ตบหน้าของแม่ดังฉาดใหญ่ ผู้คนแตกตื่นฮือฮากันยกใหญ่ ร่างแม่ลำดวนถูกแรงตบของเจ้าเดชผู้เป็นลูก ถึงกับล้มฟุบไปตามแรง เลือดไหลรินอยู่ทั่วปาก

คนทั้งหลายจึงพูดกันว่า "ไอ้เดช... ไอ้ลูกชั่ว ไอ้ลูกอกตัญญู แม่เขาเลี้ยงเอ็งมาตั้งแต่ตีนเท่าฝาหอยจนเติบใหญ่ เอ็งมันไม่รู้จักสำนึกบุญคุณ เอ็งมันลูกอัปรีย์จัญไร ชาตินี้ไม่มีวันเจริญหรอก นี่ถ้าไม่ติดว่าแม่ลำดวนเคยขอไว้ วันนี้เอ็งต้องตายแน่" เจ้าเดชได้ชักดาบออกมาอยู่ในมือพูดจาอวดเบ่ง "ใครวะด่ากูเข้ามา กูจะฟาดฟันมันให้หมดสิ้น" ฝูงคนทั้งหลายต่างโกรธแค้นเตรียมที่จะเข้าประชาทัณฑ์

แม่ลำดวนร้องเสียงหลง "อย่าเลยพ่อคุณทั้งหลาย แม่ขอเถอะ เจ้าเดชมันทำไปเพราะฤทธิ์สุราและยาฝิ่นมันไม่รู้ตัวหรอก เดี๋ยวมันรู้ตัวมันก็จะเสียใจแม่ขอเถอะวันนี้เป็นวันงาน" ทุกคนต่างสงบนิ่งเหมือนเสียงฟ้าประกาศิตด้วยน้ำใจและความเมตตาของแม่ลำดวนเหมือนน้ำฝนอมฤตที่มอบไปสู่คนที่เดินอยู่ในป่าที่หิวโหย

เจ้าเดชยังพูดด้วยความแข็งกร้าว "เฮ้ย.... แม่อย่าได้มายุ่งเลย ใครที่จะมาเก่งเกินกว่าข้า เข้ามา เข้ามาเลย"

ขณะที่ชุลมุนวุ่นวายอยู่นั้นเอง เสียงหนึ่งก็ดังกังวานอย่างมีอำนาจ **"ไอ้เดช"** คำพูดนี้ทุกคนหันไปมองเห็นภิกษุชรารูปร่างสูง เดินอย่างว่องไวจากท่าน้ำเข้าสู่ศาลาการเปรียญพร้อมด้วยเณรอีกสององค์ เจ้าเดชหยุดชะงักเหมือนเสียงของราชสีห์กำลังคำราม มันมองไปยังต้นเสียงนั้น แววตาของมันเต็มไปด้วยแววแห่งฤทธิ์สุราและยาฝิ่น แต่เมื่อมันพบพระภิกษุผู้เป็นต้นเสียงมันเปรียบเหมือนหนูที่เห็นแมว กริยาอาการของมันกลายเหมือนคนว่านอนและสอนง่าย มีดดาบของมันตกลงที่ข้างกาย มันยืนอย่างมึนงงประหนึ่งเหมือนหนูที่กำลังเห็นแมวที่อยู่ข้างหน้าที่พร้อมจะตะครุบเหยื่อ

"เจ้าเดช... เจ้าทำไมถึงสร้างกรรมกับหญิงผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นแม่นัก" เสียงนี้ก็คือเสียงของสมเด็จโตแห่งสยามประเทศ ทุกคนมองดูท่านและก้มลงกราบพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย พลันสายลมก็ได้พัดมาอย่างแรงภายในบริเวณวัด

แม่ลำดวนก้มลงกราบที่เท้าของสมเด็จโต "ท่านเจ้าคุณมาแล้วหรือเจ้าค่ะ โอ.. ขอนิมนต์เชิญเข้าศาลาการเปรียญด้วยเถิดเจ้าค่ะ"

สมเด็จโตจึงเดินไปที่นั่งที่จัดเป็นอาสนะ แม่ลำดวนสั่งให้บ่าวไพร่ทำความสะอาดถ้วยชามไหสุราที่แตกด้วยฤทธิ์สุราของเจ้าเดชผู้เป็นลูก และจูงมือของเจ้าเดชไปนั่งในที่ที่สมควรของเจ้าภาพ ฝูงชนทั้งหลายต่างก็พากันมานั่งอยู่ข้างใน ประมาณได้ว่าฝูงชนล้นจากนอกวัดไปอยู่ชานหมู่บ้าน เรือนับจำนวนหลายพันที่พากันมาร่วมในงานแห่งนั้นเพื่อประกาศเกียรติคุณของแม่ลำดวน ผู้ใจบุญ

เมื่อสมเด็จโตได้นั่งในที่พักแล้วจึงพูดขึ้นมาว่า "แม่ลำดวน กุศลที่เจ้าได้สร้างในวันนี้ นับว่าเป็นกุศลที่ยิ่งใหญ่ จะได้จารึกชื่อของเจ้าไว้ในกาย ในวาจา และใจของคนทั้งหลายให้ยั่งยืนสืบต่อไป ฉันขออนุโมทนาในผลบุญ

กุศลการสร้างวัดในครั้งนี้ ด้วยนะ”

แม่ลำดวนยกมือขึ้นไหว้น้ำตารินไหลด้วยความปิติกล่าวว่า “สาธุ สาธุ สาธุ พรของพระคุณเจ้าช่างประเสริฐยิ่งนัก” น้ำตาแห่งปิติได้ไหลจนอิ่มไปทั้งแก้มทั้งสอง

นางมองไปข้างหลังที่เจ้าเดชลูกรักนั่งอยู่ แล้วจึงหันมาที่สมเด็จโตแล้วกล่าวว่า “ในชีวิตของตัวดิฉันเอง มีแต่เพียงเจ้าเดชลูกคนเดียวเท่านั้น แม้คนทั้งหลายจะมองดูว่ามันเป็นคนเลว เป็นคนระยำ แต่ในสายตาของผู้เป็นแม่เช่นฉันก็มองดูว่ามันเป็นเด็ก และทำไปเพราะความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ อยากให้มันบวชเรียนกับท่านเจ้าคุณสักหน่อย เผื่อจะได้เกิดปัญญาธรรมขึ้นมาบ้าง” เจ้าเดชพูดขึ้นสวนมาทันควัน “ไม่บวช ฉันไม่บวช”

ผู้เป็นแม่มองดูลูกด้วยความรักเมตตาแล้วกล่าวว่า “ลูกเอ๋ย.. การบวชจะทำให้เจ้าได้รู้จักบาปบุญคุณชั่วนะลูก พระธรรมจะอบรมจิตใจของลูกให้เป็นคนดี เชื่อแม่เถอะนะลูก”

เจ้าเดชจึงบอกผู้เป็นแม่ว่า “บาปบุญอะไรฉันไม่รู้จัก แม่ทำให้ฉันเกิดมาแม่ก็ต้องหาความสุขมาให้ฉันซิ” ผู้เป็นแม่มองดูเจ้าเดชด้วยดวงตาเหม่อลอยและเศร้าสร้อย ภาพในอดีตที่นางเป็นสาวรุ่น เอาแต่ใจตนเอง นางเคยพูดคำนี้กับแม่ของนาง บัดนี้กรรมที่นางทำไว้ได้ส่งผลมาถึงนางในชาตินี้แล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างที่นางเคยทำไว้กับแม่อย่างไร เจ้าเดชก็ได้ทำกับนางเช่นเดียวกัน นางได้แต่ทอดถอนใจน้ำตาคลอเบ้า

สมเด็จโตจึงได้กล่าวด้วยเสียงอันกังวานว่า “ไอ้เดช เอ็งนี้เกิดมาอายุก็จะ ๒๐ อยู่แล้ว แม่เขาเลี้ยงดูเอ็งมา เอ็งไม่เคยรู้จักพระคุณแม่เลยนะ”

เจ้าเดชยกมือขึ้นพนมด้วยเกรงอำนาจในเสียงแห่งสมเด็จโต พูดจาละล่ำ–ละลักว่า “แม่มีพระคุณอะไรที่ข้าพเจ้าจะต้องทดแทนด้วยล่ะ เพราะแม่แต่ง

งานกับพ่อมีความสุข จึงทำให้ผมเกิด ก็ต้องเลี้ยงดูผมไม่เห็นว่าผมจะต้องไปทดแทนอะไรเลย นี่ขอรับ”

สมเด็จโตมองหน้าเจ้าเดชแล้วกล่าวว่า “เมื่อเจ้าได้ออกมาลืมตามองโลก เจ้ารู้หรือไม่ว่า แม่ของเจ้าได้อุ้มท้องทนทุกข์ทรมานถึง ๙ เดือน ในขณะที่เจ้าอยู่ในท้อง จะกินก็ต้องระวังเจ้า จะเดินก็ต้องระวังในครรภ์ของเจ้า จะทำอะไรทุกสิ่งทุกอย่างก็ต้องระวังว่าลูกจะเจ็บลูกจะปวด มิได้คำนึงถึงตัวเอง คิดคำนึงถึงแต่ตัวของเจ้าตลอดเวลา เมื่อเจ้าออกมาแล้วก็เฝ้าทะนุถนอมในตัวของเจ้า เมื่อเจ้าอายุได้ ๒ ขวบเป็นไข้ปางจะตาย แม่ของเจ้าได้เฝ้าป้อนยารักษาจนเจ้ารอดตาย เมื่อเจ้าอายุได้ ๑๓ ปี ตัวของเจ้าได้คิดฆ่าตัวตายเพราะฤทธิ์ของยาฝิ่น ถึงขนาดเอามีดทำร้ายตัวเองด้วยอำนาจแห่งฤทธิ์ฝิ่นและกัญชา แม่ได้ปกป้องแย่งมีดในมือของเจ้าจนตัวเองโดนมีดบาดไปทั่วทั้งร่าง เจ้าว่าพระคุณแค่นี้ยังไม่มากพอที่เจ้าจะทดแทนให้แก่ผู้เป็นแม่หรอกรึ”

เจ้าเดชนั่งคิดถึงคำพูดสมเด็จโต มันเริ่มคิดตั้งแต่มันเกิดขึ้นมา นับแต่มันจำความได้มีแต่แม่ลำดวนที่คอยเอาใจใส่ เป็นห่วงเป็นใย ดูแลมันตลอดเวลา มันหิว มันร้อง ก็มีข้าวป้อนให้มันกิน มันเจ็บ มันปวด มันไม่สบาย แม่ก็หายาให้มันกิน มันต้องการสิ่งใด แม่ก็หาสิ่งนั้นมาให้มันเพื่อการบันเทิง แม้มันจะกลั่นแกล้งบุคคลอื่นให้เป็นทุกข์ แม่ก็คอยปกป้องมันตลอดเวลา ไม่ให้ความทุกข์มาสู่ตน แม้มันพลั้งเผลอทำร้ายแม่หลายต่อหลายครั้ง แม่ไม่เคยถือโทษดุด่ามันแม้แต่ครั้งเดียว มีแต่ลูกอย่างโน่นลูกอย่างนี้ คอยแต่เฝ้าเอาใจใส่ดูแลมาโดยตลอด

ภาพเหล่านี้ได้ทำให้ น้ำตาของเจ้าเดชเริ่มไหลรินออกมาโดยมันเองก็ไม่รู้ตัว หญิงผู้นี้รักและเฝ้าทะนุถนอมเลี้ยงดูมันมาด้วยความเมตตา มันได้ยินแต่คำว่าลูกเอ๋ย แม่รักลูก ลูกรักของแม่ คำพูดเหล่านี้ก้องอยู่ในหูของมันตลอด

๒๐ ปีที่ผ่านมาแต่มันไม่เคยได้ใส่ใจ จนคำพูดของสมเด็จโต ที่เข้ามาสะกิดในใจ ทำให้มันเริ่มสำนึก ไม่ใช่หญิงผู้นี้หรอกเหรอ ที่คอยเอามือทั้งสองโอบอุ้มปกป้องดูแลมันมาตลอดเวลา ตั้งแต่เยาว์วัยจนถึงปัจจุบัน หญิงผู้นี้มีแต่ให้มันฝ่ายเดียว

เจ้าเดชคลานมาที่หน้าตักของแม่ลำดวนแล้วก้มลงกราบ การกราบครั้งนี้เป็นการกราบที่มาจากใจของมัน ซึ่งมันไม่เคยเป็นอย่างนี้มาก่อน เพราะสติของมันเริ่มมีสัมปชัญญะหวนมองภาพในอดีตนับแต่วันที่มันรู้จักคำว่า แม่ สิ่งที่แม่ได้กระทำ ทุกภาพทุกตอนได้พรั่งพรูไหลเข้ามาในมโนจิต มันก้มลงกราบน้ำตาอาบรินทั้งสองแก้มกล่าวว่า "แม่จ๋า... แม่ของลูก ลูกได้เห็นและรู้จักคำว่าแม่ก็ในวันนี้ ทั้งที่ลูกได้อยู่ใกล้แม่ แต่ลูกมันเลว ลูกจึงไม่เคยเห็นความดีของแม่ ในวันนี้ท่านเจ้าประคุณสมเด็จโตได้พูดให้ลูกได้เห็นรู้ซึ้งคำว่าแม่ วันนี้เป็นวันสำคัญของแม่ แต่ลูกกลับเลวระยำยังทำร้ายแม่ จนเลือดตกยางออก"

เจ้าเดชพูดด้วยน้ำตาที่ไหลนองหน้า มันยกมือขึ้นเพื่อเช็ดเลือดที่เป็นคราบเปื้อนที่แก้มของแม่ลำดวน มันเสียใจในการกระทำของมันยิ่งนัก มันเอาหัวของมันโขกที่พื้นอย่างแรง หลายครั้ง จนผู้เป็นแม่ตกใจเอามือไปรองรับศรีษะของเจ้าเดชที่บนพื้นพร้อมพูดด้วยน้ำตา "อย่าเลยลูก อย่าทำร้ายตนเองอย่างนี้ ลูกยิ่งเจ็บปวดเท่าใด แม่ก็ยิ่งเจ็บปวดหลายเท่ายิ่งนัก แม่ทนไม่ได้ที่เห็นเจ้าต้องเจ็บ มันทำให้แม่ปวดรวดร้าวใจยิ่งนัก" โอ๋นี้แหละหนอ น้ำใจของผู้เป็นแม่ ช่างประเสริฐยิ่งนัก เจ้าเดชได้ฟังและเห็นการกระทำของผู้เป็นแม่ก็ยิ่งทำให้น้ำตาของมันไหลพรูอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ความรักของแม่ทำไมมากมายนัก แม่เสียสละได้ทุกอย่าง ทำไมแม่ถึงดีกับฉันเช่นนี้ "แม่ แม่จ๋า ลูกผิดไปแล้ว ลูกผิดไปแล้ว อภัยและยกโทษให้ลูกด้วยเถอะนะ

แม่ แม่จ๋า แม่” คำพูดนี้ทุกคนอยู่ในที่นั้นต่างพากันนิ่งฟังอยู่อย่างเงียบสงบ น้ำตาของทุกคนเริ่มไหลเอ่อออกมาด้วยความสำนึกและตื้นตัน เพราะทุกคนต่างก็มีแม่และมีพ่อด้วยกันทั้งสอง แม่ลูกทั้งสองต่างโผเข้าหาและกอดกันด้วยน้ำตาแห่งความรักและความสุข

สมเด็จโตยิ้มและพูดว่า “ดีแล้ว เจ้าเดช ที่เจ้าได้รู้จักคำว่าแม่ ถ้าเช่นนั้นแล้ว เจ้ายินดีที่จะบวชด้วยใจของเจ้าหรือไม่”

เจ้าเดชตอบว่า “ตัวของเกล้ากระผม ยินดีที่จะบวชเพื่อทดแทนพระคุณของแม่ แม้นผมจะบวชสัก ๑๐ ครั้ง ๑๐๐ ครั้ง ก็หาทดแทนพระคุณของแม่ที่มีมาร่วม ๒๐ ปีก็หาได้ไม่”

แม่... คำว่าแม่ เจ้าเดชได้รู้จักและประจักษ์ในวันนี้และร้องไห้ ผู้เป็นแม่น้ำตาไหลรินแต่เป็นน้ำตาแห่งความปิติ เพราะคำพูดของลูกที่พูดว่าแม่มันแตกต่างกว่าเมื่อ ๑๙ ปีที่แล้ว เพราะคำว่าแม่มันสื่อออกมาจากใจของผู้เป็นลูก น้ำตาของนางได้ไหลออกมาอย่างมากมาย ยิ่งน้ำตาของนางไหลมากเท่าไรน้ำตาของผู้เป็นลูกก็ยิ่งไหลมากเท่านั้นเพราะเหมือนหนึ่งทำให้แม่ต้องเจ็บปวด

นางทอดถอนหายใจอย่างรุนแรง จนผู้เป็นลูกเอ่ยขึ้นมา “แม่ทอดถอนหายใจเช่นนี้ เพราะลูกหรือแม่ ลูกให้สัญญาจากนี้ไป ลูกจะเป็นลูกที่ดีของแม่และจะเป็นคนดีกับคนทั้งหลาย ขอให้แม่สบายใจ”

แม่ลำดวนเอามือทั้งสองลูบศีรษะลูก น้ำตาของนางไหลไปทั่วทั้งแก้มและไหลไปสู่หน้าอก นางไม่เคยร้องไห้เช่นนี้เกือบเท่ากับอายุของลูก เพราะนางจำได้ว่า ครั้งหนึ่งน้ำตาเช่นนี้ได้เคยไหลออกมาก่อนที่ลูกคนนี้จะเกิด มันเป็นน้ำตาที่นางไม่มีวันลืม

นางยกมือขึ้นหาสมเด็จโตและกล่าวขึ้นมา “ข้าแต่พระคุณท่านเจ้าค่ะ ตัวของดิฉันมีเรื่องที่จะเล่าให้พระคุณท่านฟัง เพื่อให้เป็นอุทาหรณ์แก่คนทั้ง

หลายสืบไป"

สมเด็จโตจึงบอกว่า "จงเล่าเถิดแม่ลำดวน ถ้าหากสิ่งที่เจ้าเล่าจะทำให้เจ้าสบายใจและเป็นประโยชน์แก่คนทั้งหลาย"

แม่ลำดวนยกมือพนมขึ้นเล่าให้ฟังว่า "พื้นเพเดิมของตัวของฉันเองเป็นคนกรุงเก่า ตัวของฉันและครอบครัวเดิมเป็นชาวไร่และชาวนา เมื่อดิฉันลืมตามองดูโลกได้ก็เห็นแต่ใบหน้าแม่ ผู้มีชื่อว่า "แม่ใบ" เป็นผู้เลี้ยงดูดิฉันมาเนื่องจากบิดาได้ตายจากด้วยไข้จับสั่นตั้งแต่ดิฉันยังเยาว์วัย และเมื่อดิฉันเติบโตผู้เป็นแม่ก็ได้เฝ้าทะนุถนอมเลี้ยงดู ไม่เคยให้ลำบาก ต้องออกไปทำไร่ไถนา

ดิฉันเป็นคนที่มักใหญ่ใฝ่สูง ไม่พอใจการมีชีวิตเป็นชาวไร่และชาวนา คบแต่เพื่อนที่มีฐานะร่ำรวยและมั่งคั่ง ได้ยินข่าวการไปอยู่เมืองหลวงเป็นเมืองที่สวยสดงดงาม มีชาติมีตระกูล จึงมีความใฝ่ฝันที่อยากจะเดินทางไป เมื่อดิฉันได้เล่าเรียนจากเมืองในกรุงเก่า ก็อ้อนวอนผู้เป็นแม่ ได้โปรดช่วยข้าพเจ้าให้มีโอกาสได้ไปศึกษาเล่าเรียนเพื่อจะได้มีชีวิตเป็นคนกรุงด้วยเถอะแม่

แม่ใบก็แสนจะดี ด้วยรักในตัวของดิฉันได้ขายนาขายไร่จำนวนมาก ได้เงินจำนวนมหาศาลพาดิฉันมาอยู่ในพระนครบางกอก ซื้อบ้านซื้อสิ่งของทุกสิ่งทุกอย่าง แล้วส่งให้ดิฉันมาศึกษาเล่าเรียนที่บางกอก ทำให้ดิฉันมีความฟุ้งเฟ้อใช้จ่ายเงินทองอย่างสุรุ่ยสุร่าย คบหาคนแต่ชั้นสูงด้วยกัน จนกระทั่งผู้เป็นแม่ได้เดินทางกลับไปยังที่กรุงเก่ายังทำไร่ไถนาในส่วนที่เหลือเพียงน้อยนิดอยู่ต่อไปและบอกให้ดิฉันพยายามที่ศึกษาเล่าเรียน เพื่อจะได้เป็นเกียรติแก่วงศ์ตระกูลจะได้ไปช่วยเหลือครอบครัวต่อไป เพราะความรักของผู้เป็นแม่ได้ทำให้ดิฉันทุกอย่าง แต่ดิฉันก็เหมือนคนบ้าคนใบ้หลงมัวในแสงสีที่สวยสดงดงาม มองเห็นชีวิตเมืองกรุงบางกอกเต็มไปด้วยความสุข ดิฉันเล่าเรียน

เหมือนคนชั้นสูงได้เล่าเรียน และได้รู้จักกับผู้ชายคนหนึ่ง ซึ่งเขาเป็นคนที่มีฐานะดี กิจการดี มีหน้ามีตาในสังคม และดิฉันกับผู้ชายคนนี้ก็เกิดความรักขึ้นมา เมื่อเรียนจบแล้วตั้งใจจะแต่งงานและช่วยงานของสามี

ในวันนั้นเป็นวันเกิดของดิฉัน ทุกคนก็พากันมาเพื่อร่วมฉลองในวันเกิดที่บ้านของดิฉันซึ่งคุณแม่ซื้อไว้อย่างใหญ่โต ขณะที่ทุกคนกำลังมีความสุขด้วยธรรมเนียมของฝรั่งด้วยการกินและการอยู่อย่างมีความสุข เสียงคนใช้ได้มารายงานในที่แห่งนั้นว่า “มีคนมาขอพบท่านเจ้าค่ะ” ดิฉันจึงถามว่า “ใครรึ” หญิงรับใช้บอกว่า “เขาบอกว่าเป็นแม่ของท่านค่ะ” ดิฉันตกใจคิดไม่ถึงว่าแม่จะมาในวันนี้ เพราะเป็นเวลา ๒-๓ ปี ที่ดิฉันไม่ได้ส่งข่าวไป ดิฉันจึงให้ทุกคนจัดงานกันอยู่ในห้องโถง ส่วนดิฉันเดินออกมายังข้างนอกที่หน้าประตูรั้ว เห็นหญิงชราผู้เป็นแม่ถือชะลอม ๒-๓ ชะลอม เต็มไปด้วยผักและผลไม้ ผู้เป็นแม่เห็นดิฉันก็ดีใจเรียก “ลูกลำดวน ลูกลำดวน” ส่วนดิฉันหาดีใจไม่ เนื่องด้วยดิฉันอายการแต่งเนื้อแต่งตัวของผู้เป็นแม่ และโกหกกับเพื่อนฝูงแม้แต่ชายที่จะมาเป็นสามี ว่าแม่ของดิฉันเป็นหญิงผู้สูงศักดิ์ เป็นลูกเจ้าเมือง ไม่กล้าบอกตามความเป็นจริง ว่าแม่ของดิฉันนั้นที่แท้เป็นเพียงชาวไร่ชาวนา

ดิฉันแทนที่จะดีใจกลับกล่าวด้วยเสียงอันขุ่นมัวว่า “มาทำไม บอกแล้วว่าไม่ต้องมา มีอะไรจะส่งคนไปบอก เดือดร้อนเรื่องอะไรอีกรึ” ดิฉันโมโหพูดไปไม่อยากให้คนมาพบเข้า ได้จูงแม่อย่างถูลู่ถูกัง แม่ก็เดินงกงกเงิ่นเงิ่น ถือชะลอมตามดิฉันเข้ามา ผู้เป็นแม่ได้กล่าวว่า “แม่รู้วันนี้วันเกิดของเจ้า จึงเอาของที่เจ้าชอบมาให้ แม่เป็นห่วงเห็นหลายปีเจ้าไม่กลับมาบ้านก็สงสารในตัวของเจ้าเหลือเกิน” แม่ใบนางพูดด้วยน้ำตานองหน้า ฝ่ายผู้เป็นลูกกลับส่งเสียงดังขึ้นมาว่า “ฉันบอกกี่ครั้งแล้วว่าไม่ต้องมา ฉันอายเหลือเกินที่มีแม่อย่างนี้ ดูแม่ซิแต่งเนื้อแต่งตัวเหมือนคนบ้านนอกไม่มีสกุลรุนชาติ ถ้าพวกเพื่อน ๆ

ของดิฉันได้เห็นเข้า และสามีของฉันเห็นเข้า เขาจะคิดอย่างไร เขาคงจะไม่คบกับดิฉันอีกแล้ว และสิ่งที่แม่ได้สร้างให้แก่ลูกคนนี้มา มันจะไม่พังทลายไปหมดเหรอ ฉันขอร้องละแม่ ต่อไปนี้แม่ไม่ต้องมาหาดิฉันอีกเลย แม่ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก ดิฉันอยู่อย่างสุขสบายแล้ว ตอนนี้ฉันกำลังจะแต่งงานกับคนที่ดิฉันรัก เขารักฉันเขามีฐานะมั่นคงมาก ฉันคงไม่มีความลำบากแล้วละ แม่สบายใจได้ ถ้าฉันมีอะไรฉันจะไปหาแม่เอง และแม่ช่วยบอกกับคนทั้งหลายเหล่านั้นด้วยว่า แม่ไม่ใช่แม่ของดิฉันนะ ฉันคงทนไม่ได้ ที่เห็นคนทั้งหลายเย้ยหยันที่เห็นแม่ฉันเป็นคนบ้านนอก เนื้อตัวสกปรกมอมแมม ฉันโกหกว่าแม่ฉันเป็นผู้ดี เป็นขุนนาง เป็นลูกเจ้าเมือง ถ้าแม่รักฉันแม่ต้องบอกอย่างนี้นะแม่”

ผู้เป็นแม่น้ำตาคลอเบ้าบอก “ได้ซิลูก เจ้าไม่ต้องกลัวหรอก แม่จะไม่นำความอับอายมาสู่ตัวลูกหรอก แม่รู้ว่าลูกอยู่อย่างสุขสบาย แม่ก็เป็นสุขใจแล้ว แม่กลับแล้วนะ รักษาตัวเองด้วยนะลูกจ๋า”

นางพูดแล้วเดินหันหลังกลับไปด้วยหัวใจเจ็บช้ำ ตัวดิฉันก็บอกว่า “แม่เอาอะไรมาก็เอากลับไปเถอะ เพราะต่อไปนี้ฉันไม่มีโอกาสได้กินของเหล่านี้อีกแล้ว เพราะของเหล่านี้ฉันไม่ชอบแล้ว ดูซิมันสกปรก มันไม่สะอาด ไม่สวยสดเหมือนของฝรั่งที่ฉันใช้อยู่เลย”

ผู้เป็นแม่บอกแก่ฉันว่า “แม่อุตส่าห์หอบหิ้วนั่งเรือมาหาเจ้า เพราะรู้ว่าเจ้าชอบ แต่ถ้าเจ้าไม่กินก็ไม่เป็นไรหรอก แม่จะเอากลับไป ขอให้เจ้ามีความสุข อยู่ดีแม่ก็พอใจแล้วละ” เมื่อนางพูดจบก็แบกของพะรุงพะรังเดินออกไปด้วยน้ำตา

ดูเอาเถิดน้ำใจของผู้เป็นลูกอย่างดิฉัน ไม่ได้คิดหัวอกของผู้เป็นแม่ว่าจะรู้สึกเช่นไรกับคำพูดของตน ไม่มีแม้แต่น้ำใจที่จะให้คนช่วยถือของให้แม่ แต่

กลับอายผู้เป็นแม่ที่ให้กำเนิดเลี้ยงดูมา ตัวดิฉันมองดูผู้เป็นแม่ เดินจากไป อย่างไม่ได้สนใจใยดี เพราะกำลังลุ่มหลงมัวเมากับชีวิตความเป็นอยู่ในปัจจุบัน เมื่อข้าพเจ้าได้เข้ามาในห้องโถง คนทั้งหลายจึงถามว่า “เห็นหญิงชราเดินมาหา นั่นหรือคือแม่ของเธอ ดิฉันจึงตอบไปว่า “โอ เป็นบ่าวไพร่ของคุณแม่ พูดจาเลอะเลือนแอบอ้างว่าเป็นแม่เพราะหลงรักดิฉัน เลี้ยงดูดิฉันมาแต่เด็ก มีเรื่องทุกข์ร้อนจึงมาให้ดิฉันช่วยเหลือ ฉันก็ให้เงินช่วยเหลือไปแล้ว อย่าได้ไปใส่ใจเลย คนพวกนี้ก็อย่างแหละ เราสุขสบายก็หวังพึ่งพิงเรา” แล้วดิฉันก็ดื่มเฮฮาตามนิสัยของความลุ่มหลงแห่งชีวิตของดิฉัน

แม่ใบเดินทางกลับมาสู่กรุงเก่า นางเห็นผู้เป็นลูกมีความสุขนางก็ดีใจ ทรัพย์สมบัติที่นางหามาได้ก็มอบให้แก่ลูกจนหมดสิ้น นางก็สบายใจที่ลูกของนางจะได้มีความสุข และได้แต่งงานกับคนที่เขารักและมีฐานะร่ำรวย

ตัวของดิฉันในไม่ช้าก็ได้แต่งงานกับชายที่ได้ชื่อว่าเป็นที่รัก เมื่อได้แต่งงานและได้ร่วมชีวิต ดิฉันก็ได้ทำความผิดอย่างใหญ่หลวงเพราะชายที่ดิฉันได้แต่งงาน ครอบครัวตระกูลของเขามองดูภายนอกว่ามั่งคั่ง แต่ความเป็นจริงแล้ว ครอบครัวและตระกูลของเขาเองกำลังเจอกับหนี้สินปัญหาใหญ่โตที่กำลังจะสะสาง และเพราะความโง่ของดิฉัน ความหลงในสามีทำให้ดิฉันเองต้องแบกหนี้สินให้แก่ครอบครัวและตระกูลของเขาอย่างรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ทรัพย์สมบัติทุกอย่างที่แม่เคยสร้างและหามาให้ดิฉัน บัดนี้ดิฉันต้องนำมาขายเพื่อชดใช้หนี้สินให้แก่ผู้ที่เป็นสามีและครอบครัวของเขา จนเจ้าหนี้เข้ามามากมายจนขายทุกสิ่งทุกอย่าง จนดิฉันเองก็ไม่เหลืออะไรอีกแล้วในนามของทรัพย์สินดิฉันเอง แต่ดิฉันก็มีความสุขก็เพราะได้ชื่อว่ามีสามีที่รัก แต่เหมือนกรรมสายฟ้าจะฟาด ผู้เป็นสามีก็ได้บอกกับดิฉันว่า ขอเลิกกับดิฉันเพราะครอบครัวต้องการให้เขาไปแต่งงานกับหญิงอื่น เพื่อกอบกู้ฐานะทางครอบครัว

ดิฉันได้ร้องไห้น้ำตาได้ไหลริน ฉันงุนงงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ผู้เป็นสามีได้จากดิฉันไปแล้ว บ้านของดิฉันก็ไม่มี ฉันยืนอยู่หน้าบ้านเปรียบเหมือนคนยืนอยู่คนเดียวอย่างไร้เงา เหมือนคนขาดสติสัมปชัญญะ เพียงช่วงเวลาไม่นานความมั่งคั่งที่มีมา บัดนี้มันได้สูญสลายหายไปไม่เหลือเลย แม้แต่สิ่งที่เราเคยมี เสื้อผ้าที่ดิฉันเคยใส่อย่างสวยสดงดงาม บัดนี้เหลือแต่ผ้าห่อกายที่เป็นของชาวบ้านธรรมดา ตัวดิฉันต้องขอทานเขากินอยู่ในแถวนั้น เพราะไม่มีสติและปัญญาที่จะทำอะไรได้เลย ไม่มีทรัพย์ที่หลงเหลืออยู่

แม่ใบได้ทราบข่าวของดิฉันจากคนที่ไปพบเข้าได้เล่าให้แม่ใบฟังว่า ลูกสาวกำลังมีความลำบาก เนื่องจากขายทรัพย์สินช่วยเหลือสามี ตอนนี้อยู่เพียงลำพังประหนึ่งขอทาน ขอทานเขากินไปวัน ๆ หนึ่ง

แม่ใบขึ้นไปที่หิ้งพระที่ตนเองเคยสวดและมองดูกระดูกของผู้เป็นสามี ก่อนที่สามีของนางจะตายได้พูดให้เลี้ยงดูแม่ลำดวนที่เป็นที่รัก ด้วยแม่ลำดวนเกิดขึ้นมาเพราะความรักของเราทั้งสอง แม่ใบได้ปฏิบัติและกระทำอยู่ตลอดเวลาที่ผ่านมา นางเดินทางเข้าสู่พระนครบางกอกอีกครั้งหนึ่ง และกลับไปยังที่ที่บ้านของแม่ลำดวนเคยอาศัยอยู่ในบริเวณนั้น บ้านหลังนั้นซึ่งเคยใหญ่โตบัดนี้ได้เปลี่ยนเจ้าของแล้ว นางสอบถามหาคนทั้งหลาย จึงได้รู้ว่าแม่ลำดวนได้อาศัยหลบอยู่ตามซอกซอยมีชีวิตที่น่าสงสาร เก็บของเล็กน้อยขายพอประทังมีชีวิตอยู่

เมื่อนางได้เจอแม่ลำดวนที่กำลังจะต้มผักบุ้งกินอยู่ในขณะนั้น ในบ้านเพิงติดอยู่หลังบ้านของคหบดี นางมองดูลูกตนเองแล้วน้ำตาก็ไหลริน นางได้เรียก "ลูก.. ลูกลำดวนเอ้ย" ตัวของดิฉันเมื่อได้ยินเสียงนั้นก็ได้หันไปมองขณะที่ถือชามใส่ผักบุ้งที่จะต้ม เห็นผู้เป็นแม่ตกใจอย่างสุดขีดคิดไม่ถึง ชามได้ตกลงมา

ดิฉันพูดออกมาว่า "แม่ตอนนี้หนูลำบากแล้วแม่จ๋า ลูกลำบากมาก ทุกสิ่งทุกอย่างที่แม่เคยสร้างให้แก่ลูก บัดนี้มันไม่เหลืออีกแล้ว ลูกไม่มีโอกาสที่จะไปทดแทนพระคุณของแม่เพราะลูกหลงผิด ลูกคงไม่โอกาสที่หาเงินหาทองมาให้แม่ยามแก่ชราได้ ลูกรู้ว่าทรัพย์สมบัติส่วนมากที่แม่ได้นำมาขายให้ลูกมีฐานะอันมั่งคั่งก่อนนั้นจนแม่เกือบหมดตัวเหลือเพียงแต่ที่เพียงน้อยนิดที่ทำกิน แม่มาตอนนี้ลูกคงช่วยอะไรแม่ไม่ได้หรอก เพราะลูกเองก็ลำบากเช่นกัน"

นางพูดและก้มหน้านิ่ง ผู้เป็นแม่ส่ายหน้าและกล่าวว่า "ลูกเอ้ย... แม่ไม่ได้มาขอความช่วยเหลือจากเจ้า แต่จะมาช่วยเจ้าต่างหาก"

นางลำดวนได้ยินคำพูดนี้เหมือนตัวเองหูฝาด "แม่จะมาช่วยฉัน แม่ไม่ต้องการให้ฉันช่วยแต่แม่จะมาช่วยฉัน" แม่... คำว่าแม่นี้ดังขึ้นอยู่หลายสิบคำซึ่งนางได้กล่าวออกไป นางได้เข้าไปสวมกอดที่เท้าของแม่ใบผู้เป็นมารดานางพร่ำร้องให้ แม่จะมาช่วยฉันอีก ทำไมแม่ถึงดีกับฉันอย่างนี้ ฉันเห็นแม่มาฉันนึกว่าแม่คงลำบาก ฉันก็ลำบากอยู่แล้วคงช่วยแม่ไม่ได้ แต่แม่มาก็เพราะแม่เห็นฉันลำบากกว่า แม่จะมาช่วยฉันอีก แม่จ๋า น้ำตาของนางไหลรินออกมาทั้งสองแก้ม

แม่ใบจึงได้กล่าวกับนางว่า "แม่เคยบอกแล้วไง ว่าสิ่งใดที่เป็นความสุขของลูก แม่ให้ได้ทุกอย่าง ลูกมีความทุกข์แร้นแค้นเช่นนี้ แม่ต้องเดินทางมาเพื่อต้องการช่วยเหลือเจ้า" แม่จะช่วยเหลือฉันได้อย่างไร ทรัพย์สมบัติแม่ก็ขายเสียเกือบจะหมดแล้ว ไม่มีอะไรเหลือสร้างความมั่งคั่งให้ฉันอีกแล้ว

ผู้เป็นแม่จึงบอกว่า "พ่อของเจ้าก่อนจะตาย ได้ฝังทองและเพชรนิลจินดาไว้ให้แก่เจ้า บอกไว้ในภายภาคหน้าถ้าหากมีเรื่องขัดสนจริง ๆ จึงนำสิ่งนี้ออกมาเพื่อช่วยเหลือในครอบครัว ขอให้เจ้าจงกลับไปกับแม่นำเอาทอง

ทรัพย์สินเพชรนิลจินดา มาขายและกอบกู้สร้างชื่อเสียงให้แก่ตัวเจ้าเถอะ”

นางลำดวนได้ฟังเหมือนหนึ่งเสียงมนต์แห่งสวรรค์ นางดีใจมากโผเข้ากอดแม่ ร้องไห้ด้วยความรัก นางมีความสุขอย่างมากน้ำตาได้ไหลออกมานองหน้า นางพูดว่า “แม่จ๋า ฉันมีโอกาสที่จะได้แก้ตัวอีกเหรอแม่ ฉันดีใจจริง ๆ จ๊ะ แม่”

แม่ใบและลำดวนได้เดินทางกลับสู่กรุงเก่า แม่ใบได้พาลำดวนขุดเอาทรัพย์สมบัติที่ฝังอยู่ ณ เรือนของตนเองจำนวนถึง ๕ หีบใหญ่ ที่สามีของนางได้เก็บฝังเอาไว้เมื่อยามมีชีวิตอยู่ ตัวของดิฉันเองได้นำเอาสมบัติเหล่านั้นมาขายและได้ไปซื้อกิจการที่ดิฉันต้องพังทลายไป ดิฉันใช้ระยะเวลาไม่นาน ก็สร้างทุกสิ่งทุกอย่างได้กลับขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง ดิฉันได้ซื้อบ้านหลังเดิมกลับคืนมา คนที่เคยทำร้ายดิฉันและดูถูกดิฉัน บัดนี้ดิฉันทำให้เขาเห็นแล้วสามีเดิมเมื่อรู้ว่าดิฉันมีฐานะมั่นคง ก็กลับมาหาดิฉันอีกแต่ดิฉันได้เห็นธาตุแท้ของเขาแล้ว ดิฉันก็ไม่ปรารถนาในตัวของเขาอีก

ดิฉันเองตั้งใจที่จะเดินทางไปรับแม่ให้มาอยู่ด้วยกัน จะได้ปรนนิบัติรับใช้ท่าน แต่ในขณะนั้นดิฉันได้ตั้งท้องอยู่ ๖ เดือน เพราะก่อนที่สามีจะจากไปดิฉันก็เริ่มตั้งครรภ์อ่อน ๆ แล้ว ดิฉันจึงตั้งใจว่าจะรอให้คลอดลูกเสียก่อนแล้วดิฉันก็จะไปหาแม่ใบผู้เป็นที่รัก เมื่อครบกำหนด ๙ เดือน ดิฉันก็ได้คลอดลูกออกมาก็คือ เจ้าเดชที่เห็นนี่แหละ วันแรกที่คลอดลูกออกมา ดิฉันได้รู้จักคำว่า “แม่” อย่างแท้จริง รู้เลยว่าแม่ใบรักดิฉันมากเพียงใด

เวลาผ่านไปครึ่งปี มันช่างยาวนานเหมือนสิบปี ดิฉันมีความสุขยิ่งนักที่จะเดินทางไปหาแม่ใบพร้อมกับนำหลานไปให้ท่านดู ดิฉันตั้งใจจะทุ่มเทแรงกายและใจ ปรนนิบัติ เอาใจใส่เลี้ยงดูท่านให้ดีที่สุดเพื่อเป็นการทดแทนพระคุณท่าน ดิฉันมองดูเจ้าเดชผู้เป็นลูก พูดกับมันเสมอว่า “ลูกเดชเอ๋ย

เจ้าจะได้เห็นยายที่แสนดีแล้วนะ ยายผู้มีน้ำใจอันประเสริฐ น้ำใจท่านมากกว่าน้ำในมหาสมุทรอีกนะลูก”

และแล้ววันที่ดิฉันรอคอยก็มาถึง วันที่ดิฉันจะได้พบกับแม่ ดิฉันอยากตะโกนให้คนทั้งหลายได้รู้ว่า ฉันรักแม่มาก แม่ใบคือแม่พระของดิฉัน ขณะที่บ่าวไพรได้อุ้มลูกดิฉันตามขึ้นเรือนไปหาแม่ใบ ดิฉันดีใจเป็นเวลาร่วม ๑ ปี นับแต่ที่ดิฉันมานำเอาทรัพย์สมบัติของผู้เป็นบิดาไปกอบกู้ฐานะ ดิฉันเดินเข้าไปในห้องเห็นแม่ใบนอนหันหลังอยู่

ดิฉันเรียก “แม่จ๋าลูกพาหลานมาแล้ว แม่จ๋าลูกพาหลานมาแล้ว” แต่แม่ใบก็ยังมิได้หันหน้ามา ดิฉันจึงเดินเข้าไปและเอามือแตะที่ไหล่ของท่านทั้งสองอย่างแผ่วเบาทะนุถนอมยิ่งนัก เมื่อดิฉันจับดึงท่านหันหน้ามา ใบหน้าที่ดิฉันเห็นทำให้ดิฉันมีความสุขอย่างเต็มกำลัง หญิงผู้เป็นแม่มีใบหน้ามีความสุขและรอยยิ้ม ดิฉันก้มลงกราบที่เท้าของท่านถึง ๓ ครั้ง แล้วให้เจ้าเดชกราบและบอกว่านี่แหละคือยายที่แสนดีของเจ้า แต่แม่ใบก็ไม่ได้ลืมตามองดูดิฉันเลย ดิฉันรู้สึกเอะใจ จึงเอามือแตะเขย่าตัวแม่ใบเขย่าสักเพียงไร แม่ใบก็หาได้ตื่นขึ้นมาไม่ ดิฉันร้องไห้โฮเหมือนคนขาดสติ ความรู้สึกได้บอกฉันว่าแม่ใบได้จากไปแล้ว

น้ำตาของดิฉันที่ไหลรินในวันนี้เหมือนกับน้ำตาเมื่อ ๒๐ ปีที่แล้ว ที่ดิฉันได้ไหลรินต่อหน้าของแม่ ดิฉันไม่มีโอกาสที่จะได้ทดแทนพระคุณของแม่ ไม่มีแม้แต่คำสั่งเสียร่ำลา มันสายเกินไปเสียแล้ว ฉันร้องไห้ฟูมฟาย เรียกหาแต่แม่ น้ำตาของดิฉันได้ไหลออกมา จนมันไม่มีน้ำตาที่จะไหลออกมาอีกแล้ว ดิฉันเป็นลมหมดสติสมประดีด้วยความเศร้าโศกรันทดอย่างที่สุด

ดิฉันจัดงานศพแม่ใบอย่างดีที่สุด เสร็จจากงานเดินทางเข้าพระนคร จัดการขายทรัพย์สินกิจการต่างๆ ได้เงินทองก็มาตั้งรกรากในเมืองอ่างทอง

และได้สร้างคุณงามความดีเพื่อเป็นการระลึกถึงพระคุณของแม่ใบ ผู้ที่ให้ทุกสิ่งแก่ฉัน

นี่คือเรื่องราวชีวิตในอดีตของฉัน ทุกวันนี้ฉันก็ได้รับผลกรรมที่ทำไว้แล้ว เจ้าเดชลูกชายคนเดียวของฉัน มันได้ทำให้ฉันเห็นภาพของตัวเองเมื่อครั้งที่ฉันเป็นลูกของแม่ใบ มันทำให้ฉันรู้จักคำว่า แม่ เพราะคำว่าแม่ใหญ่หลวงยิ่งนัก ถ้าใครได้เป็นพ่อเป็นแม่แล้ว จะรู้ซึ้งถึงคำนี้ได้ดี ตัวของฉันได้รู้จักพระคุณแม่มันก็สายเกินไปแล้ว ท่านได้จากฉันไปแล้ว ฉันไม่มีโอกาสทดแทนพระคุณท่าน เลี้ยงดูท่านยามแก่ชรา ทุกครั้งที่เจ้าเดชนำความเดือดร้อนทุกข์ใจมาให้ฉันมันเหมือนกับฉันได้ใช้หนี้บาปให้กับแม่ของฉัน เพราะฉันเองก็เคยทำกรรมไว้กับแม่ใบไม่เคยถนอมน้ำใจ ชอบดุด่าว่าท่านตลอดเวลา ฉันจึงรู้หัวอกของผู้เป็นแม่ได้ดีว่าแม่รักลูกมากเพียงใดยินดีสละได้ทุกอย่างเพื่อความสุขของลูก ที่เล่าเรื่องนี้เพื่อเป็นคติ เตือนใจ และสอนให้ผู้เป็นลูก ๆ ทั้งหลายได้รู้ ไม่ว่าลูกจะดีหรือชั่วในสายตาของผู้เป็นพ่อแม่แล้ว ท่านก็ยังรักและปรารถนาดีต่อเราตลอดเวลา

เจ้าเดชที่ได้ฟังเรื่องราวมาตลอดถึงกับก้มลงกราบที่เท้าของแม่ น้ำตาของมันได้หลั่งไหลออกจากเบ้าตาทั้งสองพร้อมเสียงบ่นพร่ำว่า “แม่ แม่ จ๋าแม่ของลูก ลูกผิดไปแล้ว อภัยให้ลูกด้วยนะแม่จ๋า” เหล่าคนที่มาร่วมในงานได้ฟังเรื่องราวจบลง บ้างก็น้ำตาคลอเบ้าทั้งสอง บ้างน้ำตาก็หลั่งไหลออกมาสุดที่จะกลั้นได้ ด้วยความรู้สึกรักสงสารและคิดถึงพระคุณพ่อแม่ขึ้นมาอย่างจับจิตจับใจ มันเป็นความรู้สึกที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนเลย

ผู้เดียวเท่านั้นที่ไม่มีน้ำตาไหลออกมานั่นคือ สมเด็จโต แห่งวัดระฆังท่านได้เทศน์ว่า ขอให้สาธุชนทั้งหลายผู้ได้มาร่วมงานในวันนี้ จงกลับไปทำบุญกับพ่อแม่ผู้เป็นพระอรหันต์ที่ถูกลืม การที่ทำบุญกับพ่อแม่จะได้อานิสงส์

ทันตาเห็นในชาติปัจจุบัน บุญที่ให้ผลในชาติปัจจุบัน คือบุญที่ทำกับพระอรหันต์ผู้ประเสริฐ พวกเจ้ามัวแต่หาพระอรหันต์ที่อยู่นอกบ้าน แต่ความจริงแล้วเรามีพระอรหันต์อยู่ใกล้ตัวที่สุดและเป็นของจริงของแท้ บูชาได้อย่างแน่นอน อาตมาไม่เคยเห็นผู้ใดเลยที่มีความกตัญญูกตเวทีต่อพ่อแม่แล้ว ต้องพบกับความวิบัติ มีแต่จะทำมาหากินทำอาชีพอะไรก็เจริญรุ่งเรือง แคล้วคลาดปลอดภัยจากอันตรายทั้งปวง ตกน้ำไม่ไหล ตกไฟก็ไม่ไหม้ มีแต่ความสุข อายุยืนยาวตายตามกาลเวลา ขอให้พวกเจ้าจงทำในสิ่งที่พวกเจ้ามีโอกาสที่จะได้กระทำ ด้วยการทดแทนพระคุณบิดามารดาและผู้มีพระคุณ จะได้ไม่ต้องเสียใจเหมือนกับแม่ลำดวน ขอให้ทุกคนจงร่วมกัน สาธุ ในการกระทำความดีของแม่ลำดวนเพื่อบูชาพระคุณแม่ด้วยเถิด

ทุกคนได้ยกมือขึ้น สาธุ ด้วยน้ำตานองหน้า พระพิรุณได้ร่วงโปรยปราย เสียงลมได้พัดผ่านอย่างแรง เหมือนวิญญาณของแม่ใบผู้เป็นเทพจะร่วมอนุโมทนา

ผู้เขียนได้นำเรื่องนี้มาเผยแพร่ให้ท่านผู้อ่านทั้งหลายได้รับทราบ เพื่อเป็นอุทาหรณ์สอนใจ เตือนสติให้ผู้เป็นลูกรู้จักพระคุณพ่อแม่ ด้วยคนส่วนมากมักจะทำบุญให้พ่อแม่ เมื่อยามที่ท่านตายจากเราไปแล้ว เพราะนั่นคือการพลาด และเป็นการพลาดที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตของเราเอง ซึ่งความจริงแล้วเราควรที่ทำบุญให้กับพ่อแม่ในขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ ย่อมได้ชื่อว่าเป็นผู้มีความกตัญญูกตเวที และท่านผู้อ่านละครับ ท่านได้ทำบุญกับพ่อแม่ผู้เป็นพระอรหันต์ที่ถูกลืมของท่านแล้วหรือยังครับ

บุญบันดาลสุข

เทศน์โดยสมเด็จโต

"บุญพวกเจ้าทำกันไม่เป็น...
พอเคราะห์กรรมเข้ามา จะเอาบุญที่ไหนมาช่วย..."

ลูกเอ๋ย... อำนาจที่มีผลต่อชะตาชีวิตของเรามากที่สุดคือ "บุญปัจจุบัน" เราสามารถที่จะหนีให้พ้นกรรมเก่า หรือบรรเทากรรมเก่าให้เบาบางลง หรือเบี่ยงเบนวิบากกรรมต่าง ๆ ออกไปให้พ้นตัวเราได้ หากอำนาจบุญใหม่ของเราดีและมีปริมาณมากพอ แต่น่าเสียดายที่พวกเจ้าทำบุญกันไม่เป็น พออำนาจของกรรมชั่วส่งผลเข้ามา บุญที่ทำไว้ก็ไม่อาจช่วยพวกเราได้ การทำบุญให้เป็นต้องมีความศรัทธาเชื่อมั่นในผลบุญ อำนาจพุทธานุภาพของพระพุทธเจ้าเป็นอำนาจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเหนือกว่าอำนาจใด ๆ ใน ๓ ภพ พุทธานุภาพของพระพุทธองค์ย่อมช่วยเหล่าสรรพสัตว์ทั้งหลายได้อย่างไม่มีขอบเขต เพียงแต่พวกเจ้าทุกคนจงน้อมจิตระลึกถึงพระพุทธเจ้าด้วยความศรัทธาและเชื่อมั่น

การขอพลังพระพุทธองค์เข้ามาสถิตย์อยู่ในกายของเรา ขอให้พวกเจ้าสูดลมหายใจเข้ายาว ๆ พร้อมกลั้นลมหายใจและภาวนา

พุทธัง สะระนัง คัจฉามิ ระโชหะระนัง ระชังหะระติ
ชินนะปัญชะเรติ พรหมรังสิโลกะวิทู (๙ จบ)

พลังแห่งพระองค์ ก็จะเข้าในกายเป็นพลังพุทธานุภาพ จะปกป้องคุ้มครองพวกเจ้าตลอดไป พร้อมตั้งจิตสัจจะขอยึดมั่นพระพุทธองค์เป็นที่พึ่งและปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้า ด้วยการทำทาน รักษาศีลและเจริญภาวนา ซึ่งบุญกริยาวัตถุทั้ง ๓ นี้เป็นหัวใจสำคัญของการทำบุญในพระพุทธศาสนา

วันนี้อาตมาจะเทศน์ให้พวกเจ้าได้รู้จักคำว่า "บุญ" เพื่อที่จะได้ทำบุญกันให้เป็น บุญก็คือ การทำความดี เป็นการชำระจิตใจของคนเราให้บริสุทธิ์ การกระทำอะไรก็ตาม ถ้าหากกระทำแล้วทำให้มีความรู้สึกว่ามีความสบายจิตสบายใจ มีความบริสุทธิ์ใจในการกระทำ ก็ถือว่าเป็นบุญ แต่การกระทำที่ไม่ถูกต้องเช่น ทำร้ายผู้อื่นให้ได้รับบาดเจ็บ เดือดร้อน แต่ตนเองมีความรู้สึกสบายจิต สบายใจ อย่างนี้ก็ไม่ถือว่าเป็นบุญ แต่กลับกลายเป็นบาปเสียเอง เพราะเป็นการเบียดเบียนให้ผู้อื่นเป็นทุกข์

บุญจะเกิดขึ้นได้ต้องอยู่ที่จิตของเราอยากกระทำ ไม่ใช่อยู่ที่ปัจจัยเงินทอง ทำมากได้บุญมาก ทำน้อยได้บุญน้อย การกระทำที่ก่อให้เป็นบุญเป็นกุศลนั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงเมตตาสั่งสอนเอาไว้ว่า จะต้องประกอบด้วยการทำทาน การรักษาศีลและการเจริญภาวนา

ทาน เป็นการเสียสละ ไม่ว่าจะเป็นทรัพย์สิน แรงกายและแรงใจ

ศีล เป็นการรักษาดวงจิตให้บริสุทธิ์ เพื่อไม่ให้คนเราทำบาปทั้งปวง

ภาวนา เป็นการทำให้ดวงจิตบริสุทธิ์ ทำให้ผู้ปฏิบัติเกิดปัญญาในธรรม

ทาน ปัจจุบันนี้คนเราเน้นทำทานกันมากเกินไป การทำบุญตักบาตร การสร้างพระพุทธรูป สร้างพระอุโบสถ สร้างวิหาร หรือสร้างสิ่งของต่าง ๆ ถวายแก่วัดวาอารามกันมากมาย การกระทำเช่นนี้ถือว่าเป็นการทำทาน เป็นอามิสบูชา เป็นการบูชาด้วยสิ่งของ บางคนเมื่อได้ทำทานแล้วก็มีความหวังอยากได้รับผลแห่งบุญกุศลมากเกินไป เช่น ขอให้มีโชค มีลาภ ถูกหวยรวยเบอร์ได้รางวัลใหญ่ ๆ เป็นต้น จึงเป็นเหตุให้ผลแห่งการทำทานนั้นห่างออกไป เพราะจิตมีความอยากมากเกินไป แต่ถ้าหากทำด้วยความบริสุทธิ์ใจโดยไม่หวังผลตอบแทนแล้ว ผลแห่งบุญนั้นก็จะวิ่งเข้าหาตัวเราได้อย่างรวดเร็ว

ศีล ปัจจุบันคนเราผิดศีลกันมาก อาจจะเป็นเพราะเหตุจำเป็นในการดำรงชีพหรือความไม่ตั้งใจก็แล้วแต่ จึงเป็นเหตุทำให้ดวงจิตไม่บริสุทธิ์ มีบาปติดตัวตลอดเวลา

ภาวนา การสวดมนต์ปฏิบัติธรรมนั่งสมาธิภาวนา จะเป็นสิ่งที่สามารถ

นำเอาผลแห่งบุญที่คนเราได้กระทำเอาไว้แล้วมาใช้ได้อย่างรวดเร็ว เพราะหากปฏิบัติจนดวงจิตเป็นสมาธิแล้วอธิษฐานจิตขอในสิ่งที่ตนปรารถนาและต้องการ สิ่งนั้นก็สามารถสัมฤทธิ์ผลอย่างแน่นอน

พระพุทธองค์ ทรงเมตตาเปรียบเทียบให้เห็นผลแห่งบุญที่คนเราจะได้รับเหมือนการเดินทาง โดยการพิจารณาว่าหากคนเราต้องเดินทางไปสถานที่ใดที่หนึ่งระยะทาง ๑๐ กิโลเมตร คือจุดมุ่งหมาย นั่นหมายถึงผลแห่งบุญที่คนเราปรารถนาอยากจะได้รับ

การทำทานเพียงอย่างเดียว เปรียบเหมือนเดินทางโดยการพายเรือ

หากรักษาศีลให้ดวงจิตบริสุทธิ์ด้วย เปรียบเหมือนเดินทางโดยรถยนต์

ถ้าเจริญสมาธิภาวนาจนจิตเป็นสมาธิด้วย เปรียบเหมือนเดินทางโดยเครื่องบิน

ขอให้พวกเจ้าลองพิจารณาใช้เหตุและผล ในเรื่องนี้ดูว่าจะเลือกเดินทางแบบไหนดีตามที่ต้องการ แต่อย่าลืมว่าชีวิตของคนเรานั้นมันสั้นนักอายุไม่ถึง ๑๐๐ ปี ก็ต้องตายจากโลกนี้แล้ว

การทำทานที่จะได้อานิสงส์มาก ต้องประกอบไปด้วยองค์ ๓ คือ

๑. วัตถุสัมปทาน ๒. เจตนาสัมปทาน ๓. บุคคลสัมปทาน

๑. วัตถุสัมปทาน หมายถึง สิ่งของที่จะพึงให้ทานนั้น ต้องเป็นของที่ได้มาด้วยความบริสุทธิ์ คำว่าของที่บริสุทธิ์หมายถึง ของต่าง ๆ ที่ได้มาโดยไม่ผิดศีล ๕ และไม่ผิดกฎหมายบ้านเมือง ถ้าผิดอย่างใดอย่างหนึ่งก็ถือว่าของนั้นไม่บริสุทธิ์ เช่น การให้อาหาร สมมุติว่าเราเป็นคนฆ่าปลา ฆ่าไก่เอาไปทำบุญจัดว่าเป็นของไม่บริสุทธิ์เพราะผิดศีล ๕ ข้อแรกเป็นการเอาชีวิตของผู้อื่นมาทำบุญ ย่อมจะได้ทั้งบุญและบาปได้ทั้งคุณและโทษ บุคคลใดก็ตามที่ฆ่าสัตว์เอาไปทำบุญนั้น เมื่อเวลาตายไปเกิดในชาติหน้า ถึงแม้เขาจะเกิดเป็นคนร่ำรวยมีทรัพย์สมบัติมากแต่อายุจะสั้นตายเสียตั้งแต่เด็กเยาว์วัย ยังไม่ทันจะได้บริโภคทรัพย์นั้นและการตายก็ต้องถูกคนฆ่าตายเพื่อต้องการทรัพย์ เพราะทรัพย์นั้นเกิดจากบุญที่เราได้มาจากชีวิตของผู้อื่น ฉะนั้นการฆ่าสัตว์เอาไป

ทำบุญวัตถุทานนั้นจัดว่าไม่บริสุทธิ์ เป็นของที่มีทั้งคุณและโทษผสมกัน ไม่ควรที่บุคคลทั้งหลายที่มีปัญญาจะพึงกระทำเป็นอันขาด ถ้าไปซื้อของที่เขาฆ่าไว้แล้ววางขายตามท้องตลาดต่าง ๆ นั้นไม่เป็นไร ไม่เป็นบาป ไม่เป็นทุกข์ ไม่เป็นโทษ มีแต่ได้บุญอย่างเดียว แต่ถ้าเงินทองเราไปซื้อของมานั้นเป็นของไม่บริสุทธิ์ เช่น เงินทองนั้นไปลักขโมยเขามา ไปจี้ไปปล้นเขามา ได้มาอย่างผิดศีล ๕ จัดว่าไม่บริสุทธิ์ เมื่อเอาเงินทองที่ไม่บริสุทธิ์เหล่านั้นไปซื้อของมาทำบุญของนั้นก็พลอยไม่บริสุทธิ์ไปด้วย เป็นสิ่งที่เราไม่ควรกระทำอย่างยิ่ง เพราะมีแต่โทษมีแต่เวรมีแต่ภัย เช่น เราไปลักขโมยของผู้อื่นเอามาทำบุญ เมื่อผู้นั้นตายไปเกิดในชาติหน้า เมื่อใดที่เขาแสวงหาทรัพย์มาได้ ก็จะต้องมีคนมาลักมาขโมยเอาทรัพย์ไปเสียบ่อย ๆ ทำให้เหนื่อยแรงเปล่า ๆ

ฉะนั้นบุคคลที่มีปัญญา จึงควรแสวงหาวัตถุทานที่บริสุทธิ์โดยส่วนเดียว นั่นคือไม่ผิดศีล ๕ และไม่ผิดกฎหมายบ้านเมือง ด้วยเอาสิ่งของที่บริสุทธิ์โดยส่วนเดียวนี้ไปทำบุญ ถึงแม้จะมีเพียงปริมาณเล็กน้อยแต่จะได้รับบุญอย่างมากมายและมหาศาลโดยไม่มีบาปเจือปน จึงกล่าวได้ว่าวัตถุทานที่นำมาประกอบบุญกุศล ต้องได้ด้วยความบริสุทธิ์ดังที่กล่าวมานี้

๒. เจตนาสัมปทาน คือ ต้องถึงพร้อมใจมั่นทั้ง ๓ กาล นั่นคือ

๒.๑ ก่อนที่จะให้ทาน เราต้องมีความดีใจ ชื่นใจ ชอบใจ มีความปลื้มปิติยินดี จิตรื่นเริงผ่องใส มีจิตที่สะอาดบริสุทธิ์ ไม่ขุ่นมัว ไม่เศร้าหมอง ไม่อึดอัดขัดเคืองด้วยประการใด ๆ ทั้งปวง ยิ่งสามารถทำจิตให้เป็นสมาธิได้มากเท่าไรก็ยิ่งได้อานิสงส์ได้บุญมากขึ้น

๒.๒ ขณะให้ทาน ก็จะต้องมีความดีใจ ชื่นใจ ชอบใจ มีความปลื้มปิติยินดี ต้องตั้งใจให้ดีให้ถูกเหมือนเจตนาในครั้งแรกเช่นเดียวกัน

๒.๓ เมื่อให้ทานไปแล้ว เราจะคิดขึ้นมาเวลาใด ก็จะต้องมีความดีใจ ชื่นใจ ชอบใจ มีความปลื้มยินดีเหมือนครั้งก่อน ๆ นั่นเอง

ถ้าใน ๓ กาล ก่อนจะให้ทานหนึ่ง ขณะให้ทานหนึ่ง หลังจากให้ทานแล้วหนึ่ง มีความมั่นคงแน่วแน่จิตผ่องใส ชอบใจเหมือนกันทั้ง ๓ กาล เรียก

ได้ว่า ถึงพร้อมด้วยเจตนาเป็นเจตนาสัมปทาน อย่างนี้ย่อมได้รับบุญมากได้รับอานิสงส์มาก แต่ถ้าไม่พร้อมถึง ๓ ข้อ บุคคลนั้นก็ได้รับบุญลดน้อยถอยลงไป

ก่อนที่จะให้ทาน ขณะกำลังให้ทาน และเมื่อให้ทานไปแล้ว ทำใจให้ผ่องใสบริสุทธิ์มั่นคงแน่วแน่เป็นสมาธิ และต้องปรารถนาด้วยการอธิษฐานจิตให้ถึงซึ่งพระนิพพานด้วยทุกครั้ง เป็นเหตุให้ได้บุญใหญ่และได้รับผลบุญที่มีอานิสงส์มากมาย

๓. บุคคลสัมปทาน หมายถึง ความพร้อมของบุคคล มีอยู่ ๒ อย่างนั่นคือ

๑. ผู้ให้ทาน ๒. ผู้รับทาน จะต้องเป็นผู้มีศีลอันสะอาดผ่องใส มีศีลมากก็ยิ่งทำให้อานิสงส์มากขึ้น ถ้าเป็นคฤหัสถ์ก็ต้องมีศีล ๕ เป็นอย่างน้อย จึงมีธรรมเนียมจารีตประเพณีสืบต่อกันมาว่าผู้ที่จะถวายทานสิ่งของต่าง ๆ จะต้องอาราธนาศีลและรับศีลก่อนที่จะถวายทานเสมอทุกครั้งไป ทั้งนี้ก็เพื่อจะได้บุญได้อานิสงส์มากนั่นเอง แต่ถ้าบุคคลใดได้รักษาศีล ๕ อยู่เป็นประจำโดยไม่ขาด ไม่ด่างและไม่พร้อย ก็ไม่จำเป็นต้องไปรับศีลก่อน แต่ส่วนมากมักรักษากันได้ไม่ครบ ฉะนั้นจึงต้องรับกันใหม่เพื่อให้เกิดความบริสุทธิ์แก่ผู้ให้ทานจึงจะได้รับอานิสงส์อย่างมาก ยิ่งได้รับศีล ๘ เสียก่อนก็จะทำให้ได้บุญมากยิ่งขึ้นไปอีกนับเป็นทวีคูณ ฉะนั้นผู้ที่ตั้งใจจะถวายทานแก่พระภิกษุสงฆ์จึงจำเป็นต้องรับศีลอย่างใดอย่างหนึ่งก่อนเสมอจะขาดเสียไม่ได้ ส่วนผู้ที่จะรับทานนั้นก็มีหลายประเภทตั้งแต่สัตว์เดรัจฉานไปจนถึงพระภิกษุสงฆ์ผู้เป็นอรหันต์ และก็มีอานิสงส์น้อยมากตามฐานคุณความดีของผู้รับไม่เสมอกัน

ฉะนั้นผู้ที่มีปัญญาปรารถนาที่จะสร้างสมบุญเพิ่มพูนกุศล ที่จะให้มีผลบุญใหญ่ มีอานิสงส์มากนับประมาณมิได้ จึงควรที่จะถวายสิ่งของต่าง ๆ ให้สังฆทานหรือให้เป็นวิหารทาน การถวายวิหารทานก็คือ การสร้างที่อยู่ถวายแก่พระภิกษุสงฆ์อันมาจากทิศทั้ง ๔ การสร้างโบสถ์ กุฏิ หอฉัน จัดว่าเป็นวิหารทานที่ได้บุญมากได้อานิสงส์ใหญ่กว่าการให้อามิสทานทั้งหมด

แต่มีบางคนเข้าใจว่า การให้ทานไม่ว่าจะให้ทานอะไรก็ได้บุญเหมือนกันหมด ซึ่งที่ถูกแล้วพระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้ว่า ทานที่จัดว่าไม่เป็นบุญมีอยู่ ๕ อย่างด้วยกันคือ

๑. การให้ฟ้อนรำ การขับร้องดนตรี การละเล่น เช่น ภาพยนตร์ ดนตรี ลิเก

๒. การให้สุรา เครื่องดื่มของมึนเมาต่าง ๆ รวมถึงยาเสพติดทุกชนิด

๓. การให้หญิงแก่ชายหรือให้ชายแก่หญิง เพื่อให้เสพสมสู่ซึ่งกันและกัน

๔. การให้สัตว์ทุกชนิดเสพสมสู่กันเช่น การให้โคตัวผู้อยู่กับโคตัวเมีย

๕. การให้เขียนรูปลามกอนาจาร ในอุโบสถ ในวิหาร

การให้ทั้ง ๕ อย่าง ตามที่กล่าวมานี้ที่บุคคลบางจำพวกถือว่าเป็นบุญ แต่ที่แท้หาได้เป็นบุญอย่างที่เขาคิดไม่ ตรงกันข้ามกลับจะเป็นบาปเป็นโทษโดยแท้ ถึงแม้ว่าทานวัตถุ ถ้าเป็นของที่เสื่อมคุณภาพแล้ว เช่น อาหารอาจบูดเน่าเสียแล้ว ผ้าอาจจะเก่าขาดใช้ไม่ได้แล้ว ยาก็อาจหมดอายุรักษาโรคไม่ได้แล้ว แต่สิ่งเหล่านี้ถ้าให้ก็จัดว่าเป็นทานก็ไม่เป็นบุญไม่เป็นกุศล ตรงกันข้ามอาจจะเป็นบาปเป็นอกุศล เพราะให้คนเป็นทุกข์กับภัยต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับทานที่เราให้ ฉะนั้นจึงจัดเป็นของที่ไม่ควรแก่การให้ด้วยเหมือนกัน การทำบุญให้เป็น ควรทำบุญให้ครบทั้ง ๓ อย่าง ด้วยการให้ทาน รักษาศีล สวดมนต์ภาวนาเพราะทั้ง ๓ อย่างต้องอาศัยซึ่งกันและกัน มีญาติโยมถามอาตมาว่า เป็นคนยากจนไม่มีเงินจะทำทานได้อย่างไร อาตมาขอบอกให้ทุกคนรู้ไว้เลยว่า การทำทานถ้าเราไม่มีเงินก็ใช้แรงกายทำทานแทนได้หรือถ้าไม่มีงานที่จะให้ใช้แรงกายแต่เราตั้งใจทำทานก็เพียงแต่ยกมืออนุโมทนาที่เห็นผู้อื่นทำบุญทำทาน เพียงแค่นี้แหละโยมก็ได้บุญแล้ว

ส่วนการรักษาศีลเป็นการทำจิตให้บริสุทธิ์ พวกโยมสังเกตหรือไม่ เวลาที่โยมไปทำบุญ ทำไมพระถึงให้โยมรับศีลเสียก่อน เพราะต้องการที่จะให้ผู้ทำบุญมีจิตใจที่บริสุทธิ์ เมื่อทำบุญก็ได้รับผลแห่งบุญเต็มกำลัง บางคนก็อ้างว่าไม่สามารถถือศีลได้ เพราะหน้าที่การงานทำให้ต้องผิดศีล แต่เราสามารถ

ที่จะถือศีลได้ขณะที่เรานอนหลับในเวลากลางคืนและถือได้ครบทั้ง ๕ ข้ออีก ด้วยเพียงแต่เราตั้งใจที่จะทำ เราก็อาราธนารับศีล ๕ ด้วยตนเองต่อหน้าพระพุทธรูปที่บ้าน ซึ่งถือว่าเป็นการทำบุญที่ง่ายได้รับผลเต็มกำลัง ในขณะที่เรายังมีชีวิตอยู่จิตใจก็ใสสะอาดมีความสุข แต่ถ้าเกิดเราตายในขณะที่นอนหลับถือศีล บุญก็จะส่งผลให้เราไปสู่สวรรค์ทันที แต่บุญทั้งสองข้อก็ยังสู้บุญจากการสวดมนต์ภาวนาไม่ได้ คนส่วนใหญ่มักเข้าใจกันว่าการสวดมนต์ภาวนามีประโยชน์น้อยและเสียเวลามาก แต่ความจริงแล้วการสวดมนต์ภาวนามีประโยชน์อย่างมากมาย เพราะการสวดมนต์ภาวนา เป็นการกล่าวถึงคุณงามความดีของพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ การสวดมนต์ด้วยความตั้งใจจนจิตเป็นสมาธิ และใช้สติพิจารณา จนเกิดปัญญาเห็นธรรมทำให้จิตบรรลุไปสู่นิพพานได้ การทำทานทำให้เราร่ำรวย การถือศีลทำให้รูปสวย การภาวนาทำให้เป็นผู้มีปัญญา **แต่จงจำไว้ว่าหัวใจของการทำบุญทุกครั้ง พวกเจ้าต้องแผ่เมตตา อุทิศส่วนบุญกุศลให้แก่วิญญาณทุกรูปทุกนาม** ถ้าพวกเจ้าทำบุญกันให้เป็นตามที่อาตมาสอน บุญจะบันดาลให้พวกเจ้ามีความสุขในชาติปัจจุบัน ไม่ต้องรอไปถึงชาติหน้า กันหรอกนะจ๊ะ เจริญพร

การปฏิบัติธรรมสู่ความสุขแบบสมเด็จโต

วันนี้อาตมาจะเทศน์ เรื่องการปฏิบัติธรรมสู่ความสุข ญาติโยมส่วนมากคงมีปัญหาในขณะปฏิบัติธรรมภาวนา ที่นั่งปฏิบัติธรรมแล้วนั่งได้ไม่ค่อยดีที่ตั้งใจไว้ในตอนแรก จิตใจวอกแวกมันไม่ยอมสงบหยุดนิ่ง เดี๋ยวจิตส่ายไปโน้นส่ายไปนี้ตลอดเวลาไม่เคยที่จะหยุดนิ่งเลยสักนาที ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่าในแต่ละวันของเรา มีอารมณ์เข้ามากระทบจิตใจตลอดเวลา

อาตมาขอแนะให้ญาติโยมปฏิบัติเสียใหม่ โดยทำให้จิตเคยชินกับคำภาวนาเสียก่อนเป็นอันดับแรก คำภาวนาที่มีผลมากที่สุดให้ภาวนาว่า **พุทธัง สะระนัง คัจฉามิ** เพราะเป็นพุทธานุสสติ ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า ทำให้จิตเข้าสู่ความสงบได้อย่างรวดเร็วและยังช่วยปกป้องคุ้มครองภัยอันตรายต่าง ๆ ได้อีกด้วย การภาวนานี้ทำในเวลากลางวันหรือเวลาใดก็ตาม ให้ภาวนาไว้เรื่อยๆ ไม่ว่าเดิน ยืน นอน นั่ง ทำไว้ตลอดเวลาที่เรานึกขึ้นมาได้ ที่ให้ทำเช่นนี้ก็เพื่อทำให้จิตของเราเคยชินและรวมตัวทีละเล็กทีละน้อย แบบค่อย ๆ เป็น ค่อยๆ ไป เขาเรียกว่าเป็นการรวมจิตโดยอาศัยธรรมชาติของจิต การภาวนาไม่จำเป็นต้องหลับตา ลืมตาก็ภาวนาได้ เพียงแต่ขอให้มีสติเป็นตัวรู้อยู่กับคำภาวนาเท่านั้น ไม่ต้องเร่งรีบทำใจให้สบาย ๆ ภาวนาไม่ต้องหวังให้มันมีความสงบ เราภาวนาไปเรื่อย ๆ ในไม่ช้าก็จะรู้ชัดขึ้นมาเองว่าตัวของเราได้อะไร ข้อสำคัญให้หมั่นทำ ๆ ไปเรื่อย ๆ สำหรับท่านที่นั่งปฏิบัติตอนเย็นหรือก่อนนอนในห้องพระ ขอให้ท่านสมาทานศีลเสียก่อนอันดับแรกและจึงสวดมนต์บูชาพระ แล้วอย่าพึ่งหลับตา เนื่องจากเรามีอารมณ์เข้ามากระทบจิตใจตลอดทั้งวัน จนจิตใจมีแต่ความวุ่นวายสับสน ขอให้ท่านหลับตาสูดลมหายใจแรง ๆ ลึก ๆ ๑๐ ครั้ง ด้วยความมีสติเสร็จแล้ว จึงลืมตามองพระพุทธรูปหรือพระสงฆ์องค์ใดก็ได้ที่ท่านศรัทธาและเคารพนับถือ พร้อมทั้งสูดลมหายใจแรง ๆ ลึก ๆ ๒๐ ครั้ง จากนั้นจึงเริ่มภาวนา พุทธัง สะระนัง คัจฉามิ ไปเรื่อย ๆ เมื่อจิตเริ่มที่จะรวมตัวเข้าหากัน จะมีความรู้สึกอยากจะหลับตา ท่านก็จงหลับตาและภาวนาต่อไป ในไม่ช้าจิตจะรวมตัวของมันเอง จนปรากฏเป็นแสงสว่างอยู่เบื้องหน้าทั้งที่หลับตา แสงสว่างที่เกิดอาจเป็นสีเดียวหรือหลายสีก็ได้ เมื่อจิตพบความสุขสงบแล้ว ขอให้ท่านน้อมจิตแผ่เมตตาและอุทิศบุญกุศลนี้ ให้แก่สรรพสัตว์ทั้งหลายที่ยังเวียนว่ายตายเกิด แล้วจึงตั้งใจภาวนาต่อไป ท่านจะพบความสุขที่แท้จริงทั้งในชาตินี้และชาติหน้าแน่นอน

อมตะธรรม

"กรรมเก่าไม่มีใครลบล้างได้ กรรมปัจจุบันจะช่วยเจ้าเอง"

จงจำไว้ลูกเอ๋ย...! กรรมที่ทำด้วยเจตนาไม่ว่าจะดีหรือชั่ว ย่อมมีผลต่อผู้กระทำทั้งสิ้น ไม่มีพรหมเทพองค์ใดช่วยเจ้าลบล้างกรรมนั้นได้ เจ้าต้องช่วยเหลือตนเอง ด้วยการสวดมนต์ ภาวนา แผ่เมตตา ผลแห่งบุญ อันเป็นกรรมปัจจุบันนี้จะช่วยเจ้าเอง

อานิสงส์การสวดมนต์ภาวนาแผ่เมตตา จะทำให้ลูกรู้แจ้งในคำสอนของพระพุทธองค์ กายจะมีความสงบช่วยระงับความทุกข์ร้อน จิตจะเบิกบาน อิ่มเอิบใจมีความสุข ยามนอนหลับเจ้าก็เป็นสุขไม่ฝันร้าย เป็นที่รักของมนุษย์และอมนุษย์ทั้งหลาย ยามที่ตื่นก็เป็นสุขมีหน้าตาผ่องใส มีสง่าราศี อันตรายจากภัยพิบัติใด ๆ ย่อมทำอันตรายไม่ได้ ด้วยมีเทพพรหมมารักษา เมื่อจะตายย่อมไม่หลงลืมขาดสติสัมปชัญญะ แม้ดวงตายังไม่เห็นธรรมแต่ต้องตายจากโลกนี้เสียก่อน ก็จะได้ไปเกิดเป็นถึงชั้นพรหมเลยนะลูกเอ๋ย

(คำสอนของสมเด็จโตนี้ ท่านได้บันทึกเอาไว้ด้วยลายมือของท่านอันเป็นอมตะวาจา)

บทสวดมนต์พระไตรญาณ ชินปญฺชร
(บทสวดมนต์ตัดกรรม ของสมเด็จโต)

โยโส ภะคะวา อรหังสัมมา สัมพุทโธ

อิเมหิ สักกาเรหิ ตัง ภควันตัง อภิปูชะยามิ

โยโส สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม

อิเมหิ สักกาเรหิ ตัง ธัมมัง อภิปูชะยามิ

โยโส สุปะฏิปัณโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

อิเมหิ สักกาเรหิ ตัง สังฆัง อภิปูชะยามิ

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา พุทธังภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ

สวากขาโต ภะคะวะตาธัมโม ธัมมัง นะมัสสามิ

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ สังฆังนะมามิ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ (๓ จบ)

พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ

ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ

สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

ทุติยัมปิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ

ทุติยัมปิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ

ทุติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

ตะติยัมปิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ
ตะติยัมปิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ
ตะติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

ปาณาติปาตา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
อะทินนาทานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
กาเมสุมิจฉาจารา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
มุสาวาทา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
สุราเมระยะมัชชะปะมาทัฏฐานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

สัคเค กาเม จะรูเป คิริสิขะระตะเฏ จันตะลิกเข วิมาเน ทีเป รัฏเฐ จะคาเม ตะรุวะนะคะหะเน เคหะวัตถุมหิ เขตเต ภุมมา จายันตุ เทวา ชะละถะละ วิสะเม ยักขะคันธัพพะนาคา ติฏฐันตา สันติเก ยัง มุนิวะระวะจะนัง สาธุโวเม สุณันตุ

ธัมมัสสะวะนะกาโล อะยัมภะทันตา
ธัมมัสสะวะนะกาโล อะยัมภะทันตา
ธัมมัสสะวะนะกาโล อะยัมภะทันตา

อิติปิโส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ วิชชาจะระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ สัตถา เทวะมะนุสสานัง พุทโธ ภะคะวาติ (พุทธคุณ)

สะวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม สันทิฏฐิโก อะกาลิโก เอหิปัสสิโก โอปะนะยิโก ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูฮีติ (ธรรมคุณ)

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ยะทิทัง จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อาหุเนยโย ปาหุเนยโย ทักขิเณยโย อัญชะลี กะระณีโย อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติ (สังฆคุณ)

อุกาสะ อุกาสะ ข้าพเจ้าจะเจริญสวดมนต์ภาวนาธรรม บูชาคุณพระรัตนตรัยเพื่อสร้างสมทศบารมีธรรมในจิต มีทาน ศีล เนกขัมมะ ปัญญา วิริยะ ขันติ สัจจะ อธิษฐาน เมตตา อุเบกขา เจริญอิทธิบาททั้ง ๔ ด้วยความพอใจในความเพียร ให้ความสนใจและความใคร่ครวญพิจารณา ให้สังหารนิวรณ์ทั้ง ๕ อันมีกามฉันทะ ความพยาบาท ความง่วงขณะปฏิบัติ ความคิดฟุ้งซ่าน ความลังเลสงสัยให้มันมลายหายออกไปมีวิตก วิจารณ์ ปิติ สิริร่วมสุข เอกกัคคตา เข้ามาแทนที่ให้ถึงฌานสมาบัติ จนเดินทางเข้าสู่มรรคาพระอริยะบุคคล ล้างธุลีกิเลสให้สูญ ตัดมูลอาสวะให้

สิ้นห่างไกลสังโยชน์ทั้งปวง ล่วงถึงพระนิพพานที่ยิ่งใหญ่

ข้าพเจ้าขออาราธนาบารมีพระพุทธเจ้า พระธรรมเจ้า และพระอริยะสงฆ์ทุกพระองค์ มีสมเด็จโตวัดระฆังเป็นที่สุด จงมาเป็นที่พึ่งแก่ข้าพเจ้า ทำลายทุกข์กายใจให้เหือดหาย ทำลายมารตัณหาให้พินาศ ขอให้พ้นเคราะห์ปราศจากทุกข์โศกโรคภัยและอันตรายภัยพิบัติทั้งปวง ขอให้ข้าพเจ้ามีอายุยืนยาว มีโชคลาภมีความสุขสิริสวัสดิ์ เจริญต่อไปทั้งในปัจจุบัน กาลอนาคตและภพหน้า ณ กาลบัดเดี๋ยวนี้เทอญ

อุกาสะ อุกาสะ มือของข้าพเจ้าทั้งสิบนิ้ว ขอประนมขึ้นระหว่างคิ้ว ข้าพเจ้าขอถวายต่างดอกบัวปทุมชาติ จักขุของข้าพเจ้าทั้งสอง อันรุ่งเรืองฉายแสงแวววาว ขอถวายต่างธูปเทียนทอง นะโม นมัสการ ข้าพเจ้าขอบูชาคุณพระพุทธเจ้า พระองค์ทรงพระญาณเห็นทั่วทุกทิศแดนไกล พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้ให้ภาวนาว่า **พุทธังสะระณังคัจฉามิ ธัมมังสะระณังคัจฉามิ สังฆังสะระณังคัจฉามิ** ตั้งใจภาวนาไว้ให้ดีศัตรูมีมาแก้ได้ทุกประการ ด้วยพุทธานุภาพที่ทรงตั้งมั่นในอุเบกขา ทรงเมตตาโปรดสัตว์ทั่วทิศทรงฤทธิ์แกล้วกล้า เดชะพระจตุพรหมวิหาร ในน้ำพระหฤทัยมีพระเมตตา ทรงพระกรุณาช่วยสัตว์ให้หายเข็ญ

พุทโธพุทธัสสะ กำจัดออกไป อย่าเข้ามาใกล้ขอบขัณฑ์เสมา
ธัมโมธัมมัสสะ กำจัดออกไป อย่าเข้ามาใกล้ขอบขัณฑ์เสมา
สังโฆสังฆัสสะ กำจัดออกไป อย่าเข้ามาใกล้ขอบขัณฑ์เสมา
พวกมารไพรีอย่าเข้ามาใกล้ คนร้ายอกุศลถอยไปให้พ้น สารพัดศัตรูวินาสสันติ

ข้าพเจ้าจะขออาราธนาพระธรรมเจ้า ทั้งแปดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์ จนจบในพระไตรปิฎกยกย่อออกมาว่า

อาปะมะจุปะ คือ พระวินัย ทีมะสังอังขุ คือ พระสูตร
สังวิทาปุกะยะปะ คือ พระปรมัตถ์

ด้วยเดชะพระธรรมเจ้าทั้งหลาย ขอให้โพยภัยอย่าได้มี จงกำจัดพลัดพรายออกไปให้พ้น

ข้าพเจ้าจะขอไหว้คุณพระสงฆ์อันทรงศีลบริสุทธิ์ พระสงฆ์ทรงเป็นมิตรผูกจิตพิสมัย สังฆัสสัง มังคะลังโลเก อุมะอะปิ พระสังฆังจงมารักษาตัวข้าพเจ้า ศัตรูภายนอกเร่งถอยออกไป ศัตรูภายในบรรลัยสิ้นสุด

หนึ่งนมัสการพระพุทธมาอยู่ตรงหน้า พระธรรมมาอยู่ตรงหลัง พระสังฆังรักษาจิต พระพรหมผู้เป็นเจ้าสวรรค์มาช่วยกันรักษาตัวข้าพเจ้า เหล่าเทพเทวานพเคราะห์เสด็จเข้ามาช่วยกันรักษา

ด้วยเดช พระอาทิตย์ทั้งหก ทรงประทานกำลังมาให้
พระจันทร์สิบห้า ทรงศีลในใจ
พระอังคารแปดองค์ มารักษาภายใน
พระพุธสิบเจ็ด เป็นที่ชุมนุมคุ้มเสนียดและจัญไร

พระเสาร์ดีจริงกำลังสิบทัศน์ มาช่วยกำจัดมหาอุบาทว์

พระพฤหัสสิบเก้า เข้ามาสิงสู่ให้พรทุกสิ่ง

พระราหูสิบสอง มาช่วยกันรักษาศัตรูมีมามอดม้วยบรรลัย

พระศุกร์ยี่สิบเอ็ด มาช่วยป้องกัน พระกาฬตัวกล้าร้ายกาจนักหนา ศัตรูที่ไหนให้บรรลัยที่นั่น

นะโมเมสัพพะเทวานัง สัพพะเคราะห์จะเทวะตา
สุริยัญจะ ปะมุญจะถะ สะสิภุมโมจะเทวานัง
พุทโธลาภัง ภะวิสสะติ ชีโวศุโกร์จะมหาลาภัง
สัพพะเคราะห์วินาศสันติ โสโรราหูเกตุมหาลาภัง

สัพพะทุกข์ สัพพะโศก สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์เสนียดจัญไร วินาศสันติ พระเคราะห์ภายใน พระเคราะห์ภายนอกจงหายไป พระเคราะห์ปีขอให้เคลื่อน พระเคราะห์เดือนขอให้คลาย พระเคราะห์วันขอให้หาย มลายไปสิ้น ชัยยะ ชัยยะ

ชิยาสะรากะตา พุทธา เชตะวา มารัง สะวาหะนัง
จะตุสัจจา สะภัง ระสัง เยปิวิงสุ นะราสะภา
ตัณหังกะราทะโย พุทธา อัฏฐะวีสะติ นายะกา
สัพเพ ปะติฏฐิตา มัยหัง มัตถะเก เต มุนิสสะรา
สีเส ปะติฏฐิโต มัยหัง พุทโธ ธัมโม ทะวิโลจะเน
สังโฆปะติฏฐิโต มัยหัง อุเร สัพพะคุณากะโร
หะทะเย อะนุรุทโธ จะ สารีปุตโต จะ ทักขิเณ

โกณฑัญโญ ปิฏฐิภาคัสมิง โมคคัลลาโน จะ วามะเก
ทักขิเณ สะวะเน มัยหัง อาสุง อานันทะราหุลา
กัสสะโป จะมะหานาโม อุภาสุง วะมะโสตัตเก
เกสันเต ปิฏฐิภาคัสมิง สุริโย วะ ปะภังกะโร
นิสันโน สิริสัมปันโน โสภิโต มุนิปุงคะโว
กุมาระกัสสะโป เถโร มะเหสี จิตตะวาทะโก
โส มัยหัง วะทะเน นิจจัง ปะติฏฐาสิ คุณากะโร
ปุณโณ อังคุลิมาโล จะ อุปาลี นันทะสีวะลี
เถรา ปัญจะ อิเม ชาตา นะลาเต ติละกา มะมะ
เสสาสีติ มะหาเถรา ชิตะวันโต ชิโนระสา
ชะวันตา สิละเตเชนะ อังคะมังเคสุ สัณฐิตา
ระตะนัง ปุระโต อาสิ ทักขิเณ เมตตะสุตตะกัง
ธะชัคคัง ปัจฉะโต อาสิ วาเม อังคุลิมาละกัง
ขันธะโมระปะริตตัญจะ อาฏานาฏิยะสุตตะกัง
อากาเส ฉะทะนัง อาสิ เสสา ปาการะสัณฐิตา
ชินานานาพะละสังยุตตา สัตตะปาการะลังกะตา
วาตะปิตตาทิสัญชาตา พาหิรัชฌัตตุปัททะวา
อะเสสา วินะยัง ยันตุ อะนันตะชินะเตชะสา
วะทะโตเม สะกิจเจนะ สะทา สัมพุทธะปัญชะเร
ชินะปัญชะระมัชเฌหิ วิหะรันตัง มะหิตะเล
สะทา ปาเลนตุมังสัพเพ เต มหาปุริสาสะภา
อิเจวะมันโต สุคุตโต สุรักโข ชินานุภาเวนะ ชิตุปัททะโว

ธัมมานุภาเวนะ ชิตาริสังโค สังฆานุภาเวนะ ชิตันตะราโย
สัทธัมมานุภาวะปาลิโต จะรามิ ชินะปัณชะเรติ

อิติปิโสภะคะวา นะชาลีติ ฉิมพาลี จะมหาเถโร สุวรรณะมามา โภชนะมามา วัตถุวัตถามามา พลาพลังมามา โภคะมามา มหาลาโภมามา สัพเพชะนา พหูชะนา ภะวันตุเม

พุทโธ ชัยยะ เมตตาฉิมพะลีจะมหาเถโร ลาภะลาภัง ภะวันตุเม
ธัมโม ชัยยะ เมตตาฉิมพะลีจะมหาเถโร ลาภะลาภัง ภะวันตุเม
สังโฆ ชัยยะ เมตตาฉิมพะลีจะมหาเถโร ลาภะลาภัง ภะวันตุเม

ขอนมัสการพระสีวลีเถรเจ้า ผู้ทรงเป็นเลิศในทางลาภสักการะ พระองค์ทรงมีศักดาฤทธานุภาพหาที่จะอุปมามิได้ พระมหาเถรสีวลี พระองค์เสด็จไปอยู่ยังสถานที่แห่งใด ๆ เทพยดาและมนุษย์ย่อมมาบูชามิได้ขาด ในสถานที่นั้นทุกแห่ง ขอให้เดชะบารมีพระสีวลีเถรเจ้า จงมาเป็นที่พึ่งแก่ข้าพเจ้าในกาลบัดเดี๋ยวนี้เถิด

นะพระขันแก้ว แผ้วถางทางพระนิพพาน สินมัคญาณ ทานบารมี ศีลบารมี ภาวนาบารมี ไมตรี เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา พระคุณสัมปันโน อะระหัตตะผล

โมพระขันแก้ว แผ้วถางทางพระนิพพาน สินมัคญาณ ทานบารมี ศีลบารมี ภาวนาบารมี ไมตรี เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา พระคุณสัมปันโน อะระหัตตะผล

พุทพระขันแก้ว แผ้วถางทางพระนิพพาน สินมัคญาณ ทานบารมี ศีลบารมี ภาวนาบารมี ไมตรี เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา พระคุณสัมปันโน อะระหัตตะผล

ธาพระขันแก้ว แผ้วถางทางพระนิพพาน สินมัคญาณ ทานบารมี ศีลบารมี ภาวนาบารมี ไมตรี เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา พระคุณสัมปันโน อะระหัตตะผล

ยะพระขันแก้ว แผ้วถางทางพระนิพพาน สินมัคญาณ ทานบารมี ศีลบารมี ภาวนาบารมี ไมตรี เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา พระคุณสัมปันโน อะระหัตตะผล

นะโมพุทธายะ นิพพานัง ปัจจะโยโหตุ ปูเชมิ

บทสวดมนต์พระไตรญาณ ชินปญฺชร เป็นบทสวดมนต์ของสมเด็จโต ที่ท่านได้รจนาไว้เพื่อเป็นธรรมทานแก่มนุษย์โลก บทสวดมนต์นี้บูชาพระพุทธเจ้า พระธรรมเจ้า พระสงฆ์พระอรหันตเจ้า พระสีวลี พระพรหม เทพเทวาทุกพระองค์ในสวรรค์ ทุกชั้นทั่วแสนโกฐจักรวาล

สมเด็จโตได้ตรัสว่า “ผู้ใดสวดบทสวดมนต์ตัดกรรมนี้ จะเป็นกุศลอันยิ่งใหญ่ สวดทุกเช้าค่ำสามารถขจัดวิบากกรรมให้เบาบางลงได้ แล้วผู้นั้นจะไม่ตกอบายภูมิ แม้ได้บูชาบทสวดมนต์นี้ไว้ที่บ้านเรือนก็จะป้องกันอันตรายต่าง ๆ ได้ ถ้าพกพาติดตัวเดินทางไปในที่ต่าง ๆ จะทำให้แคล้วคลาดปลอดภัยจากอุบัติเหตุทั้งปวง”

บทแผ่เมตตาให้แก่ตนเอง

ขอให้ข้าพเจ้าจงมีความสุข ขอให้ข้าพเจ้าปราศจากทุกข์ ขอให้ข้าพเจ้าปราศจากเวร ขอให้ข้าพเจ้าปราศจากความลำบาก ขอให้ข้าพเจ้าปราศจากอุปสรรค รักษาตนให้มีความสุขตลอดกาลนานเทอญ

บทแผ่เมตตาไม่มีขอบเขต

พรหมโลก ๒๐ ชั้น เทวะโลก ๖ ชั้น มนุษย์โลก มารโลก ยมโลก อบายภูมิทั้ง ๔ มีนรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน ขอให้ทุกดวงจิตและวิญญาณ จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีเวรซึ่งกันและกันเลย อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย อย่าได้มีความทุกข์กายทุกข์ใจเลย ขอให้ทุกดวงจิตและวิญญาณ จงมีความสุขกายสุขใจ ปราศจากทุกข์โศกโรคภัย ขอให้ทุกดวงจิตและวิญญาณ จงมีแต่ความสบายจิตสบายใจ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยพิบัติทั้งหลายทั้งสิ้นเทอญ

คำกรวดน้ำอุทิศส่วนกุศล

สิบนิ้วของข้าพเจ้า ขอกราบไหว้พระพุทธองค์ พระธรรมเจ้า พระสงฆ์เจ้า ผลบุญของข้าพเจ้าที่ได้ทำในวันนี้ มีการบริจาคทาน รักษาศีล การเจริญภาวนา ขออุทิศส่วนกุศลนี้ไปให้ทุกดวงจิต ทุกวิญญาณทั่วทั้ง ๒๐ ชั้นพรหมโลก ๖ ชั้นเทวะโลก มนุษย์โลก มารโลก ยมโลก อบายภูมิทั้ง ๔ มีนรก เปรต อสูรกาย สัตว์เดรัจฉาน และในหมื่นโลกธาตุกับอีกแสนจักรวาลพิภพ ทั้งที่เป็นมนุษย์ อมนุษย์ รูปวิญญาณ อรูปวิญญาณ และสรรพสัตว์ทั้งหลายทั้งที่เป็นมิตรและศัตรู ตลอดจนเจ้ากรรมนายเวรของข้าพเจ้า ขอให้ทุกดวงจิตและวิญญาณ จงโมทนาในส่วนกุศลนี้พึงได้รับประโยชน์ความสุขเช่นเดียวกับข้าพเจ้าพึงได้ ณ กาลบัดเดี๋ยวนี้เถิด

คำกลอนสอนลูก โดยสมเด็จโต

อันพ่อแม่ครูบานี้สุดแสน ถึงทุกข์โทษคับแค้นไม่หนีหาย
สู้เสียทรัพย์ยับเยินทั้งร่างกาย ลางทีตายเสียด้วยลูกไม่หลีกเลย
อันสัตว์ในแดนดินสิ้นทุกตัว ถ้าลูกแล้วดีชั่วไม่เพิกเฉย
แต่ลูกรักนี้มันไม่เห็นเลย จึงเพิกเฉยลืมคุณที่เลี้ยงมา

ยาทิพย์ (ยาอายุวัฒนะของสมเด็จโต)

ตัวยาประกอบด้วย

๑. ศรัทธา ๒. ลมหายใจ ๓. ความเพียร

บูชามหาพรหมในตอนเช้า ให้ยืนพนมมือไหว้อยู่ที่อก หายใจเข้าออกเบา ๆ ยาวลึกสัก ๓ นาที ทำให้ใจว่าง เสร็จแล้วยกมือขึ้นให้สุดแขนเหนือศีรษะเอนหลังเพียงเล็กน้อย หยุดนิ่งสักครู่หนึ่ง พร้อมหายใจเข้า รู้สึกตึงตรงไหนใจอยู่ตามจุดที่รู้สึก แล้วจึงหายใจออกพร้อมเอามือลงกลับที่เดิม (บูชา ๑๖ ครั้ง)

บูชามหาพรหมก่อนนอน ให้นั่งเหยียดเท้าทั้งสองไปข้างหน้า มือวางไว้ที่โคนขา ลำตัวตั้งตรงให้ หายใจเข้าเบา ๆ ยาวลึกสัก ๓ นาที เสร็จแล้วยกมือขึ้นพนมที่หน้าอก หายใจเข้าพร้อมทั้งล้มตัวไปข้างหน้า มือทั้งสองยืดตรงไปที่ปลายเท้าให้สุดแขน รู้สึกตึงตรงไหนใจอยู่ตามจุดที่รู้สึก แล้วจึงหายใจออกพร้อมเอามือกลับที่เดิม (บูชา ๒๐ ครั้ง)

ขณะกำหนดลมหายใจเข้าออกเบา ๆ ยาวลึก ๓ นาที ให้นึกภาพ ท่านมหาพรหมชินนะปัญจะระ อยู่ตรงกลางกระหม่อมตลอดเวลา

สมเด็จโตได้ปฏิบัติบูชาทุกวัน จึงทำให้ท่านมีอายุยืนยาว ร่างกายแข็งแรง ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บมาเบียดเบียน

แผนที่บ้านธรรมะโต

เลขที่ 70/432 หมู่บ้านสินทวี 5 โทร. 0-2452-7099

ลงทางด่วนที่ไปสมุทรสาครตรงไปชิดซ้ายตามถนนพระรามที่ 2

ตรงไปถึงธนาคาร ไทยพาณิชย์ สาขาบางมด

เลี้ยวซ้ายสังเกตมีป้าย แล้วเดินทาง ไปตามแผนที่ข้างล่างนี้

รถเมล์ที่ผ่าน สาย 68, 76, 105, 140, 141, 142

บ้านหลังที่ 2 สีเขียว
ซอยที่ 2
ซอยที่ 1
ซอยอนามัยงามเจริญ 7
สนุ้กเกอร์คลับ
คลองลาดเปล่ง
ศูนย์รถยนต์ฟอร์ด
บิ๊กซี พระราม 2
ไปพระประแดง
ถนนสุขสวัสดิ์
ไปดาวคนอง
ลงทางด่วนไปสมุทรสาคร
ปั๊มน้ำมัน JET
ร.พ.บางมด
ธ.ไทยพาณิชย์ สาขาบางมด
ถนนพระรามที่ 2
ไปสมุทรสาคร
ไปบางประกอก
ถนนพระรามที่ 2
สะพานลอย
ขึ้นทางด่วน
สน. บางมด
ศูนย์รถยนต์นิสสัน
เซ็นทรัล พระราม 2

หนังสืออมตะธรรม สมเด็จโต

หน้าปก ภาพสมเด็จไกเซอร์พิมพ์เล็กหาชมได้ยากยิ่ง
เนื้อหาในหนังสือได้มาจากนิมิตที่สมเด็จโตเทศน์สอนศิษย์
ให้รู้จักความกตัญญูกตเวทีต่อบิดามารดาผู้เป็นพระอรหันต์ในบ้าน
สอนพิธีการสวดมนต์ ภาวนาแผ่เมตตาให้ถูกต้องตามกฎโลกทิพย์
และบอกถึงวิธีการทำบุญอย่างไรให้ได้ผลในชาติปัจจุบัน
(หนังสือเล่มนี้ได้ผ่านการอธิษฐานบุญญาฤทธิ์ โดยท่านมหาพรหมชินนะปัญจะระ)

พระแก้วกวนอิมมณีโชติ

พระแก้วกายสิทธิ์จากสวรรค์ เทวดาสร้างถวายเป็นพุทธบูชา